

TAL

noveller

RIKKE KRAGH

5

Han vågnede med et sæt. Havde han sovet eller var han i virkeligheden vågen i drømmenes rige? Han viste det ikke. Men han mærkede sit hjerte hamre i brystet og en sitren af gys fór fra hans indre ud i hver en celle. Han gned sine øjne og satte sig lidt op i sengen. Han måtte have sovet, for der var stadig mørkt i rummet. Hans seng stod i et lille indhak på værelset pyntet med puder, bamser og tæpper. På væggene hang der de flotteste dinosaurer i grøngule og brune nuancer. Han kunne ikke se sit skrivebord med computeren, der stod ved vinduet i den anden ende af værelset eller den store flotte bamse, der normalt sad i sengen. Om aftenen, når han skulle sove, satte hans mor den i hans sækkestol. Så kan han sidde der og passe på dig, sagde hun. Han elskede sin store bamse. Den var hvid og blå med smukke brune øjne. Plysset og venlig. Han kom til at tænke på, at han måske skulle give den et navn. Da hans far havde vundet den til ham på Bakken, havde han spurgt, om den skulle hedde noget. Næ, havde den dengang 3 årige dreng sagt. Den skal bare hedde Bamse. Nu var han 5 og Bamse hed stadig Bamse og var støvet og boede på hans værelse og det skulle den blive ved med.

Han stivnede i mørket. Der var lyde -stemmer. Ordene blev fragmenteret og slået i stykker på deres vej igennem væggen imellem hans og forældrenes soveværelse. Men han fornemmede en stemning af sorg og ked af det hed. En magtesløs hulken og en modløs trøstende stemme, nåede hans ører.

Så huskede han det hele. Kirken med den lille bitte kiste og de fineste blomster i drengefarver. Han spekulerede lidt på, om farver kunne være drenge eller piger? Kirken havde været fyldt og den lille hvide kiste tynget af sorg og blomster i drengefarver.

Han havde siddet forrest med mor og far. Inden de skulle til kirken, havde far købt ham et pænt sæt tøj. Mørkeblå cowboybukser og en sort skjorte, der strammede i kraven, så han næsten ikke turde trække vejret. Tænk hvis de fine knapper gik op og faldt ned på kirkegulvet med et "pling". Tanken skræmte ham, for så ville de stivnede ansigter i kirken måske vende deres øjne mod ham med et velformet "shhh" om munden. Nej så heller sidde stille uden at bevæge sig, selvom det gjorde lidt ondt i lænden og kroppen var fastspændt i skjortens favntag.

Han ville gerne sidde tæt ved mor, der græd og græd. Han ville gerne trøste hende og sige, at han jo stadig var her. At hun jo havde ham. Men han sad stiv uden at røre sig ved siden af far, der forfjamsket sad og klappede hans hånd, imens hans øjne svømmede mere og mere over i deres blågrå farve. Der var mødt mange mennesker op og præsten var i en fin sort kjole med en hvid krave. Han forstod ikke rigtigt alt det, som præsten sagde og han turde ikke kigge på ham, når hans medfølelse søgte hans. Han følte sig lille og stirrede på et hulrum imellem to, for ham, ukendte, blå blomster. Hvis han kunne blive lillebitte og flytte ned i hulrummet mellem blomsterne. Blive en lille bille, der kunne gemme sig i de blå og grønne farver. Så kunne det være at knuden i maven og den besværlige vejrtrækning ville forsvinde. Han havde sendt stjalne blikke til sin mor, der havde siddet sammenkrympet ind mod væggen i kirken og skiftevis grædt og stirret på den lille kiste med tomme øjne. Hun havde virket uhyggelig og utilnærmelig på den 5 årige dreng. Han havde følt sig så fortvivlet og alene der i kirken men der var ikke rigtigt nogen, der lagde mærke til ham.

I kisten lå det smukkeste spædbarn, havde far sagt. Præmatur havde han forstået. Han vidste ikke, hvad det betød men mor havde pludseligt skulle

på hospitalet. Far havde hentet ham midt i skoletiden og kørt ham ud til farmor. Han kunne fornemme, far var anspændt i bilen og selvom han talte beroligende til ham om den lille dreng og mor, der jo var i fin form, så kunne han godt mærke ordene ikke passede med fars bekymringer. Far havde virket lidt fjern og smilet stift til ham, når han talte og derfor havde han fornemmet, at der var noget, der bestemt ikke hang sammen. Men han var for lille og uerfaren til at forstå sammenhængen.

Senere havde farmor fortalt, at mor havde fået veer og fødslen var gået igang alt, alt for tidligt og babyen var ikke færdig til at blive født endnu. Han havde kigget op på farmors bekymrede blide øjne og forstået, der var noget alvorligt med babyen i mors mave. Han vidste, at mor og far gerne ville have flere børn, så han kunne få en legekammerat. Men de havde svært ved at få flere børn og havde prøvet i mange år. Så mor plejede at kalde ham sit vidunderbarn og mit lille mirakel, imens hendes øjne lyste at stolthed og kærlighed imod ham. Nu var hendes øjne slukkede, triste og indadvendte. Hun ænsede ham ikke og han følte sig pludselig så alene. Tiden i kirken var fremmed for ham og bagefter, da de kom hjem, havde farmor fået arrangeret kaffe og kage til dem, der var med til den præmaturens begravelse. Ingen så ham rigtigt. Nogle klappede ham distræt på hovedet og sendte ham små påklistrede smil.

Han var derfor listet ud i haven til sit træ med den store gyng. Han havde følt, han sad der i årevis og gik i med gyngens beroligende bevægelser og træets susen. Indtil hans far var kommet ud og havde hentet ham. Han havde været derude så længe, at hans ben og arme var blevet stive som grenene på det store træ, så hans far måtte pille ham ned af gyngen og med besvær bære ham ind. Huset var tomt, men bar præg af sorg og mange gæster. Han huskede ikke rigtig mere før hans far havde lagt ham i seng og læst et kapitel i Astrid Lindgrens Brødrene Løvehjerte og deres eventyr i Nangijala. Han kendte Brødrene Løvehjerte ud og ind, for han havde med fryd og spænding hørt historien flere gange og han troede aldrig, han ville

vokse fra den. Han var faldet i søvn, inden far var færdig, og nu var han vågnet til mørket og stemmerne på den anden side af væggen.

Han mærkede hans ører sitre for at fange de fragmenterede ord, der sneget sig ind igennem væggen. Men de blev aldrig samlet igen og fremstod kun som stemning af sorg, der lagde sig som en tung tåge over ham. Han rystede trods dynens varme og de tårer, han ikke havde kunnet lade flyde i kirken væltede nu ud af hans øjne. Han ville ikke græde højt. Ikke forstyrre mors sorg eller far, der prøvede at trøste hende. Han mærkede en vis glæde ved tårerne og alligevel et hul midt i kroppen, der blev større og større der midt i det mørke værelse. Han havde aldrig set den præmature og forstod egentligt ikke alt postyret. Men han havde glædet sig til at få en lillebror. Mor var blevet fulgt tæt af lægerne på sygehuset, havde hun smilende sagt med sin store mave, så han skulle ikke være nervøs og bare glæde sig til at få en lillebror. Men lillebror blev båret ud i den lille hvide kiste med de drengefarvede blomster ovenpå. Han blev sat i en stor sort bil og kørt væk. En rustvogn, havde far sagt. Det er sådan en, de døde i deres kister bliver kørt væk i. Han skulle kremeres og de skulle til urnenedsættelse en anden dag. Kremeres? Brændes? Tanken gøs i ham og forplantede sig som små knive i alle hans celler. Han havde stået med far i hånden og kigget efter den sorte rustvogn med den lille hvide kiste i. Den lille hvide kiste med de drengefarvede blomster og den lille præmatur, var forsvundet i et sving og han forstod at hans lillebror, der var født for tidligt og aldrig havde nået at mærke livet udenfor mors mave, nu skulle blive til aske. Han syntes, det var synd for ham og tænkte om de døde kunne være bange?

Han må have været døset hen igen og han huskede små glimt af en drøm med en lille yndig dreng med blå øjne og æblekinder række sin hånd ud imod ham. De sad sammen på den store gyngesving i haven og hørte træets susen over dem. Han vidste det var den præmature men han var ikke en lille baby i hans drøm. Et mindre barn end ham selv men et barn, han kunne lege med, grine med og skændes med. Han mærkede fugten på pudsen. Han måtte have grædt i søvne. Bare mor og far ikke havde hørt ham. For han ville ikke

forstyrre dem. Men de fragmenterede lyde fra væggen var stoppet. Rummet føltes pludselig ikke helt så stort og ja han måtte bestemt have sovet, for skumringslyset havde listet sig ind igennem sprækkerne i gardineren. De fine gardiner med dinosaurer i alverdens drengefarver.

En puslen fra sækkestolen fik ham til at stivne. Var der nogen? Angsten sneg sig rundt som mørke skygger i hans indre. Måske var det den præmature, der ville hente ham? Han gøs. Nu var lyden der igen og en bevægelse. Han satte sig op og så Bamse, der fyldte hele sækkestolen. Smilede den? Blinkede den ikke lige med det ene af sine venlige brune øjne? Han stirrede intenst på den i tusmørket. Jo, den blinkede og angsten blev erstattet med en måben. Han så Bamse hoppe ned fra stolen og i en bamset gang, gå hen til hans seng og række sin pote ud mod ham. Uden at blinke med øjnene, tog han Bamses pote. Den var varm og blød. Tryk og fast på en gang. Han mærkede en sælsom fornemmelse af vægtløshed, da han blev løftet op af sengen mod loftet, der åbnede sig. Over ham lyste de smukkeste stjerner og solens stråler, var så småt ved at fortrænge det resterende nattemørke. Bamse havde godt fat i ham og en varme af lethed skød op igennem hans krop. Han mærkede, at han og Bamse steg og steg og steg. Højere og højere op mod himlen. I hulrummet i maven, mærkede han pludselig en lethed og sansede en duft af de drengefarvede blomster, der fyldte ham ud. Han så Bamse smile til ham og stjernenerne komme tættere på. Smukke store og skinnende som i eventyrerne. Hans hjerne sang en tekst af Rasmus Seebach, fra hans ynglingscd ; “Jeg ved, at der er et sted over skyer, hvor titusind af børn og sjove dyr og sommernætter fulde af eventyr, venter på dig, venter på dig”

Han lukkede øjnene og lod sig flyde med i duften af drengefarvede blomster, Rasmus Seebach bløde stemme og Bamses trykke favn.

10

Hun kiggede smilende på ham fra den anden side af bordet. Insisterende, men venligt. “Hvordan synes du, det går?” spurgte hun. Hendes briller hoppede lidt på næsen og der var faldet en tot lyst hår ned fra det ellers så sirligt opsatte hår. Han sad lidt uroligt på den ergonomisk korrekte stol imellem sine forældre, der havde lagt ansigterne i venlige men alvorlige folder. Han vidste ikke rigtig, hvad han skulle sig. Han ville så gerne, fortælle hende, det hun gerne ville høre men han vidste ikke rigtig, hvad hun forventede af ham.

Han fornemmede, han lagde sit ansigt i de rigtige forsvarsfolder og hænderne kom krumbøjede op til brystet. fingrene bevægede sig som lang klør og han begyndte at udstøde forhistoriske lyde ud af struben.

T-Rex, havde gjort sit indtog i klasselokalet, som den altid gjorde, når det blev lidt besværligt at være ham. T-Rex lagde sin beskyttende ham over ham og han følte sig pludselig stor og mægtig. Farven på hans arme var blevet flot grønligbrun og med krogede lange klør. Med mørk gurglende stemme, udbød han, at det gik godt og han var glad for at gå i skole.

Mors trætte øjne kiggede på ham og hun prøvede at få hans fastlåste arme ned og med en venlig formaning, sagde hun, at han skulle høre efter, hvad hans lærer sagde også kunne han lege T-Rex bagefter. Det var svært for ham, at få T-Rex armene ned til bordet. For T-Rex havde korte forben og

stærke bagben. Bagefter vidste han ikke rigtig, hvor han skulle gøre af sine hænder og begyndte at tromme rytmer i bordet.

Hans far, lagde venligt og tungt sin egen hånd ovenpå hans, så han bedre kunne sidde stille og høre efter. Men T-Rex's Stærke lår og bagben begyndte at bevæge sig, så han kom til at lave sidebevægelser på den ergonomiske korrekte stol. "Sid nu stille", sagde mor med en tydelig irritation i stemmen. Han ville så gerne gøre hende glad, så han stemte alle sine muskler og rettede sig op og sad stiv som et bræt på stolen. Mor lagde kærligt en hånd på hans skulder, så han kunne løsne lidt op. Hun sagde, at nu måtte han hellere få svaret på lærerens spørgsmål, for der var jo kun et kvarter pr. barn til skolehjemsamtalen og de skulle jo også hjem og lave aftensmad.

"Det går godt", sagde han og vidste ikke rigtig, hvilke folder han skulle lægge sit ansigt i. Far havde sluppet hans hænder og de røg automatisk i T-Rex position igen. Hans lærer smilede og begyndte at fremlægge hans skolefærdigheder for mor og far.

Han forstod, at han egentligt var dygtig og hurtig til at lære både dansk og matematik og alle de andre fag, når han ville. Men han faldt ofte ud af undervisningen og sad i sine egne tanker. Han var lidt urolig uden at irritere de andre børn. Hans lærer, syntes det var godt, han havde fået den stress-dims, han kunne sidde lidt med i timen. Men han rodede på bordet og kunne klippe papirfigurer i hæfter og tegne dinosaurer og andre nytteløse ting i dansktimen. Hans lærer kiggede på ham med et indgroet anstrengt smil og spurgte om han kunne genkende det, der blev sagt. Det viste han ikke rigtigt og T-Rex kloen vibrerede lidt foran ham.

Men han er en skøn dreng i klassen, sagde hun til hans forældre. De andre børn er glade for at lege med ham. Når han havde leget et stykke tid med dem, kunne han godt finde på at droppe ud af legen og gå lidt for sig selv og lege dinosaur. Han fornemmede at mor og far sendte hinanden lidt bekymrede blikke og han vidste ikke rigtigt, om det var et godt tegn. Det

sjove er med dig, sagde hans lærer videre, at du alligevel kan svare på alle spørgsmålene, selvom det ikke altid virker til, at du hører efter. Mor kiggede stolt på ham og istemte, at han kunne alle de latinske navne på guder ved hvor mange dinosaurer og at han tilmed kunne dele dem op i kødædere og planteædere. Det havde han kunnet siden børnehaven og det var jo egentligt en ret god færdighed.

Hans lærer smilede og nikkede tænkstomt med hovedet, så brillerne røg lidt ned på næsen og på plads igen. T-Rex stirrede benovet ud igennem hans øjne på hende og var ret imponeret over, at brillerne ikke faldt af. Han er en dreng, sagde hans lærer og de modnes ikke så hurtigt som pigerne. Han skal selvfølgelig have lov at lege og bruge sin gode fantasi. Men han bør trænes lidt mere i, det næste stykke tid, at høre bedre efter i timeren. Det kunne mor og far kun være enige i.

T-Rex's små hænder kom op foran brystet igen og klørerne bevægede sig faretruende, som om der var et bytte, den skulle have fat på, hurtigst muligt. Uden at han egentlig ville det, hørte han T-Rex højt og tydeligt sige, at den var glad for, den ikke gik på toilettet, for det ville være helt umuligt at tørre røv med de små arme. Inden sætningen var færdig, vidste han godt, at det nok ikke var det rigtige sted, at dele den viden, så uden at ville det tog T-Rex mere form i hans krop og begyndte at udstøde skrækindjagende lyde, som kun en kødædende dinosaur kunne. "Så", sagde far med et let undertrykt grin. "Nu må T-Rex lige smutte hen i hjørnet og vente, til vi er færdige her"

Mor så lidt fløv ud og hans lærers rynker i ansigtet blev dybere og tydeligere, imens hun kiggede på ham over brillekanten. De fleste af de andre drenge spillede fodbold og bevares, drenge var ikke helt så modne som pigerne i den alder. Det havde hun da lært på seminariet men alligevel. Den fetich og viden den dreng, der nu sad foran hende havde om dinosaurer, var måske alligevel lidt bekymrende? I sit stille sind, ville hun give ham skoleåret ud og se, om han ikke rettede sig mere op og blev mere

moden. Hvis der stadig var for meget fantasi og T-Rex efter sommerferien, måtte hun drøfte hans udvikling med skolepsykologen. Men nu skulle de også lige lade drengen selv komme ud af den dinosaurfase.

Da skolehjemsamtalen var færdig og de alle smilende og lettet sagde tak for i dag, måtte hans lærer strække sin hånd meget tæt på hans, for at give hånd, som det sig hør og bør. T-Rex var født med korte arme og kunne ikke selv tørre sin numse, så af mange årsager inklusiv dem, var den en uddød race for mange herrens år siden. Hun gav ham en fast hånd og han vidste ikke rigtig om T-Rex skulle trykke hårdt eller ej, så han nøjedes med at bevæge køerne faretruende og gurglede et farvel, som ville skræmme ethvert byttedyr væk. Krumrygget og med bøjede knæ, gik han som en fortidshistorisk og stolt T-Rex ud af klasselokalet og ned til bilen.

“Det gik da meget godt”, sagde far lettet. Mor mumlede et eller andet uforståeligt, der lød bekymrende. Udenfor bilruderne kørte de forbi forhistoriske landskaber med langhalse og andre spændende dinosaurer. Træerne tog form af præhistorisk vegetation og T-Rexen i ham begyndte at blive sulten. “Hvad skal vi have at spise?” spurgte han. Mor smilede og sagde “Hjemmelavede burgere” Det var hans ynglingsmad og han glædede sig allerede.

Han gik op på sit værelse, da de kom hjem og fandt alle sine dinosaurer frem. De planteædende plastikdinosaurer i naturtro farver, tog han med ned i stuen og satte i alle mors potteplanter. Så hentede han sine flotte kødædende dinosaurer og den gule tøjelefant, som han smed på stuegulvet og placerede de skrækindjagende dinosaurer med de skarpe klør, gule øjne og spidse tænder rundt om elefanten, så de kunne spise. Han kiggede sig tilfreds rundt. Der lå lidt jord hist og her fra potteplanterne. Men det var ikke nemt at placere planteæderne i de små skjulere, så han måtte huske på, at sige til mor, hun skulle købe nogle større, så der ikke kom jord på gulvet.

15

Hun følte sig gennemsigtig. Fuldstændig gennemsigtig uanset, hvilken slags tøj, hun tog på. Så hun valgte store oversize trøjer og sorte bukser for det var i det, hun trods alt følte sig mindst gennemsigtig. Ja, hendes skab bugnede faktisk af den slags tøj. Når hun en sjælden gang ville gøre en undtagelse, kunne hun ikke finde noget andet end mørkt og stort at tage på. Så hun opgav efterhånden at tage andet på og lod tøjet sætte sig på sin krop som en ekstra identitet.

Men det var egentligt også ok, for hun havde det bedst i oversize og mørkt tøj. Hendes mor kunne ryste på hovedet, når hun tog sit tøj på for at tage i skole en sommerdag med over 20 graders varme. Men hun svedte aldrig og hun kom aldrig rigtig til at lugte af sved, som de andre piger kunne komme til i hendes alder. Når hendes mor gjorde ofte bekymrende indvendinger, vrissede hun enten af hende eller lod som om, hun ikke hørte, hvad hun sagde. Hun orkede ikke sin mors formaninger og med sin mors stemme bag sig, svingede hun tasken på skulderen og smækkede døren med glaspartiet lidt hårdere i, end hun egentlig ville.

De andre piger i klassen var ikke dækket til i mørkt tøj men havde smarte sommerkjoler på. Deres hud var ofte lidt solbrun af deres udendørs aktiviteter og de kvidrede og fnisede altid sammen som små glade fugle. Hun mere konstaterede det end misundte dem deres skønhed. Selv var hun

bleg af for megen indendørsaktivitet med tung musik fra en anden tid, end den hun selv levede i og hendes passion for at tegne Mangaer med alvorlige udtryk og eksistentielle ungdomskriser. Hun vidste, hun var bleg med en hud der tenderede til spættet og sart med urenheder, der var svær at skjule trods foundation og mørke eyeliner omkring øjnene. Men hendes gennemsigtige krop, var dækket af det store tunge mørke tøj og definerede en skarp identitet, de færreste brød sig om eller for den sags skyld forstod.

Hun havde det egentligt ok i sit eget selskab men kunne godt savne en ven og dele musikken og tegnepassionen med.

De andre piger søgte hende ikke i skolen. Hun var ikke mobbet men heller ikke inkluderet. De var sådan set venlige nok og hun var da med, når der var gruppearbejde og andre skolefaglige fællesaktiviteter. Her ud over, havde hun ikke noget til fælles med de andre.

Hun tændte en cigaret på vej til skole. Hun ville ikke tænde den på vejen, hvor hun boede i det fine villakvarter, for hun var bange for, at nogen så hende ryge og ville fortælle det til hendes forældre. Når hun drejede om hjørnet, tændte hun sin cigaret og det passede med, at den var færdig, når hun nåede skolen. Hun røg aldrig derhjemme, for hun var sikker på hendes mor, der var inkarneret ikkeryger, ville lugte det. Hun havde i forvejen en ide om, at hendes mor godt vidste, hun røg men valgte at lukke øjnene for det, som hun gjorde med så mange andre ting i sit endimensionelle liv. Hvordan skulle hun ikke kunne bemærke det, når hun selv kunne lugte røgen i sit eget tøj? Det havde været ok, for hun plejede ikke at ryge særlig meget.

I den sidste tid, var det blevet anderledes. Hun havde fået nogle venner, der var lidt ældre end hende og som var gået ud af folkeskolen. Men de var aldrig rigtig kommet igang med nogle videreuddannelser. Så de mødtes ofte om formiddagen i en fyrs etværelses lejlighed, hørte musik og røg. Hun var blevet fascineret af dem, for de lignede hende med tomme drømme i øjnene om udviklingen af musiktalenter, forfatterspirer eller kunstnere. Men ingen

af dem var rigtigt kommet længere end den daglige hashklump og store ord, når de ellers ikke sad og stenede.

Lejligheden var mørk og der var altid rullet gardiner for de i forvejen små vinduer. Der lugtede lidt indelukket og der stod beskidt service på håndvasken og vasketøj tilfældigt rundt omkring. Men der var noget trygt og et fællesskab, hvor hun med det samme havde følt sig inkluderet og ingen tog sig af hendes store trøjer og mørke bukser.

Hun var begyndt at gå op af en sidevej inden hun kom til skolen og fortsatte videre til ham fyrens lejlighed, hvor der var plads til alle. Det havde hun gjort et stykke tid nu og hun vidste, at det ville være et spørgsmål om tid, før hendes forældre blev orienteret af skolen.

Men hun var draget af fællesskabet og de dybe samtaler om eksistentiel mening og nutidens ungdoms mangel på oprør mod de voksnes autoritet. De var rørende enige om, at de andre unge, havde travlt med at realisere sig selv på instagram. Solidaritet og fælles front hørte en tid til, hvor de alle brændende ønskede, de var født ind i og ikke et par generationer for sent. Nå de sad i deres fælles rus af hash og cigaretrøg, glemte hun alt om sine forældres bekymringer og skolens ligegyldigheder. Her følte hun mening med livet, lykke og fællesskab.

Men hun var stadig gennemsigtig, hvilket hun en formiddag sagde til ham, der tilfældigt sad ved siden af hende i den etværelses lejlighed. Han kiggede intenst på hende og hun vurderede, at han vel heller ikke var meget ældre end hende selv. Han følte sig nu ikke gennemsigtig men mente, det var en ret cool egenskab, hun havde der. "Så kan du gemme dig og gøre dig usynlig?", spurgte han. Hun nikkede, men følte ikke rigtig at det at være gennemsigtig var en god egenskab at have i en verden, hvor man blev vurderet på udseende og færdigheder, der var større end hendes Mangaer. Han sagde, at hun måtte være unik, siden hun kunne tegne Mangaer og være gennemsigtig. "Den transparente tegner" kaldte han hende og hun kunne mærke en rødme skylle op i sine gennemsigtige kinder.

Hun kiggede på ham og konstaterede, at han var tiltrækkende og spændende uden at være flot. Hans kinder var lidt indhulede og han virkede alt for tynd og senet. Men hans øjne skinnede som grønne smagrader i takt med den sten, han havde i sit ører i det ellers alt for rodede og usunde look omkring ham. Måske kunne han få hendes gennemsigthed til at gå væk? Ikke sådan helt væk men væk nok til, at hun selv bedre kunne bestemme, hvornår hun skulle være gennemsigtig og hvornår hun ikke skulle. Det mente han godt, han kunne. Han kunne lave piercinger og tatovere, sagde han. Desuden syntes han, det kunne være en god ide, hvis hun fik en stift i næsen og en flot navlepiercing, nu hun var så åleslank, at hun næsten var gennemsigtig. Hun blev ret nysgerrig på hans ide og de blev enige om, at han kunne tage nogle udvalgte piercingsmykker med næste gang, han kom forbi og hans piercingstøj. Så kunne han hurtigt smutte de par ringe i. På den måde, var hun jo både gennemsigtig og synlig.

Hun noterede sig, at det ville være en god ide men nu måtte hun hjem, inden hendes mor fik mistanke om, at hun ikke var i skole og delte sin mistanke med hendes far. Hun tænkte lidt på sin far, som hun knap kendte. Han arbejdede konstant og var ofte på forretningsrejser. Han var en alvorlig og pæn mand, der forventede ordentlighed og styr på skolearbejdet. Når han tog afsted på forretningsrejse, blev hendes mor som forvandlet. Normalt var hun altid pæn og sirlig ud. Hun arbejdede deltids i en børnehave men mest for sin egen skyld, for de havde penge nok fra farens arbejde. Men når han tog afsted, blev hun sjusket og de havde siden hun var lille fået take away, når han var væk. Hun huskede, at hun ikke var ret gammel, før hun bemærkede at mor også lugtede lidt sødlig og var fraværende overfor hende i de dage far var på forretningsrejser. Med alderen fandt hun ud af, at hendes mor drak lidt for meget rødvin i de perioder. Hun undrede sig over, hvordan hun kunne transformere sig så hurtigt fra en lallende sjuskedukke til en stilren kvinde, der osede at selvkontrol, inden han kom hjem.

Som lille havde hun været nervøs, når han kom hjem. Alt virkede altid godt i starten og han havde altid gaver med til hende. Men om natten vågnede

hun i mørket og hørte de vrede stemmer og klirren med flasker igennem de lukkede døre. Hun havde lyttet til dem så ofte stiv af skræk og ude af stand til at røre sig. Det var dengang, hun udviklede sin evne til at være gennemsigtig og siden blev hun mere og mere gennemsigt, indtil hun næsten var det hele tiden.

Dengang hun var yngre, havde det virket som om, at gennemsigtigheden var en god ide. Når hun lå og lyttede i mørket og kunne høre, at de gik i seng, var hun altid lige nød til at liste op og tjekke at alle knivene var i skufferne og at alle stearinlys var slukkede. De opdagede hende aldrig, for de var gået i seng og hun var jo gennemsigtig. Men bagefter lå hun længe og rystede under dynen og lyttede for at sikre sig, at alle lyde var som de plejede inde fra soveværelset, inden hun faldt i en urolig søvn.

Hendes mors ansigt så bekymret ud, da hun kom hjem. Som sædvanlig havde hun kun kritik til overs for hendes mørke og tunge tøj men hun var ligeglad og gik ind på sit værelse. Hendes mor sukkede højlydt og trissede ind i køkkenet for at lave aftensmad, imens hun mumlede, at der da aldrig var nogen i det her hus, der gad at tale eller lytte til hende.

Hun tog tøjet af inde på værelset for at tjekke, om der stadig var lidt synlighed tilbage i gennemsigtigheden. Hun stillede sig foran sit spejl og stirrede på det benede væsen derinde, der stirrede fremmet tilbage på hende. Det sidste års tid, havde hun tabt sig fordi gennemsigtigheden fyldte mere og mere. Man ville kunne se hendes tynde arme og hofteben igennem tøjet, hvis hun gik i almindeligt tøj. Men ingen lagde rigtig mærke til hende, fordi hun var gennemsigtig og når hun ikke var, var tøjet jo i overdimensionerende mørke størrelser, der skjulte de udsultede ben og arme godt. Men ansigtet, der blev mere og mere blegt og udsultet at se på, var der heller ikke rigtig nogen, der lagde mærke til. For hun blev jo nærmest væk i al sin gennemsigtighed.

Hun kunne ikke rigtig spise noget og følte sig hurtigt fyldt, når hun indtog føde. Hendes mor havde ind imellem spurgt lidt hjælpeløst ind til, hvad hun

gerne ville have at spise, for så ville hun gerne lave det til hende. Men hun følte ikke for nogen som helst form for mad og hun overvejede, om hun ville være helt gennemsigtig overfor sin mor, hvis hun tog den store trøje og bukserne af, når de var sammen. Hun følte en øjeblikkelig opgiveness, da tanken strejfede hende. Hendes mor var ikke gennemsigtig og slet ikke overfor sig selv. Men måske hendes far efterhånden syntes, hendes mor var gennemsigtig? For han kom sjældnere og sjældnere hjem og undskyldte sig med travlhed, overarbejde og forretningsrejser. Hendes mor stod ofte foran spejlet og prøvede tøj og gjorde sig lækker med makeup og parfumer. Men hendes øjne. De virkede bedrøvede og tomme. Hun vidste ikke rigtig, hvad hun skulle stille op med sin mor, så hun låste døren til sit værelse og svarede ikke, når det blev banket på men skruede op for musikken.

Hun besluttede sig for, at tale med den unge fyr, hun lige havde mødt, om han kunne hjælpe hende af med sin gennemsigtighed. For den blev i den grad mere og mere insisterende på at ville opsluge hende. Desuden var hun efterhånden ikke sikker på, det var så god en ide mere med at være gennemsigtig hele tiden. Hun var nemlig begyndt at kaste op, hver gang hun spiste. Det gav hende en vis tilfredshed men gjorde hende også usigelig træt med en tung og bedrøvet følelse til følge. Måske ville det hjælpe med en smart piercing, som de havde talt om sidste gang?

Hun tændte en smøg og begyndte som sædvanlig at gå ned til fyrens etværelses lejlighed og drejede af ved en sidevej inden skolen for at komme dertil. Der var musik og en tung sødlig lugt iblandet med cigaretrøg. Der var allerede mødt nogle af hendes nye venner op og hun følte med det samme en vis lykke og samhørighed, da hun gik ind i lejligheden.

Der sad en flok unge i en umælende formation og stirrede ud i intetheden. Hun fandt ham i et hjørne, hvor han havde nogle kasser med enkelte smykker, plastikhandsker nåle og nogle andre sære ting, der skulle gennemborer hendes hud og få piercingen til at sidde fast. "Der kommer den transparente tegner", sagde han, da han så hende. Hun smilede og følte

sig lidt vigtig, da varmen skød fra mellemgulvet og op i kinderne. Han fandt en feminin lille stift frem, han sagde, hun måtte få til næsen. Men hun kunne først sætte den i, når det hul han skød større stift i var vokset lidt sammen. Hun følte sig benøvet og undveg hans insisterende blik. Han sprittede højre næsebord af, tog plastikhandsker på og med en særpræget pistol som en hæftemaskine, skød han stiften ind i hendes næse. Det gav et lille spjæt i hende men hun undlod at vise nogen form for smertepåvirkning. De smilede lidt til hinanden og han tog hendes hånd. Den føltes varm og tryk, så hun lod ham sidde med hans hånd i sin. De sad sådan længe uden at sige noget til hinanden eller komme tættere på hinanden. Hun følte sig pludselig mindre gennemsigtig sammen med ham. Han kiggede bare på hende og smilede. Da hun var nød til at gå hjem, så hendes mor ikke opdagede, at hun pjækkede, gav han hende et forsigtigt kys på kinden og sagde, at han gerne ville være hendes kæreste. Det ville hun tænke over til næste gang de skulle ses men inden hun lukkede døren til den etværelses lejlighed, havde hun besluttet, at det ville hun gerne.

På vej op af villavejen, viste hun intuitivt, at der var noget galt allerede længe før, hun nåede sit eget hjem. Ganske rigtigt i garagen holdt hendes fars store sølvgrå Audi og hun kunne høre vrede stemmer inde fra huset. Da hun åbnede døren krøb vreden ind i hende men da hun var blevet mere gennemsigtig end før, forsvandt den nærmest ud af hende igen bagpå. "Hvor har du været" brølede hendes far, inden hun nåede at lukke døren. "I skole" hørte hun en piben fra sin strube sagde imens hjertet krøb op i halsen og pumpede blod ud i de gennemsigtige årer. "Løgn", råbte han. "Der er kommet mail fra skolen, at du har været væk i en uge" Hun undrede sig. Her havde hun troet, hun havde været sammen med sine nye venner i længere tid også var der kun gået en uge. Hun konstaterede i samme sekund, at hendes nye kæreste, havde lovet hende en navlepiercing, næste gang de skulle ses og hun glædede sig allerede.

Hendes mor kom frem bag den store mand og med grådkvalt stemme, sagde hun at, "Skolen er vigtig og din fremtid?" "Hvad med den?" Inden hun

nåede at svare, mærkede hun en smerte på sin gennemsigtige kind og et rødt mærke farvede den gennemsigtige hud. Hendes far flåede hende ind på værelset og råbte, at hun ikke skulle bryde sig om at komme ud til aftensmaden iført det sorte kluns, hvorefter han smækkede døren i. Hun hørte ham råbe til hendes mor, at det fandeme var hendes ansvar, at få ungen til at makke ret, når hun ikke var flere timer på arbejdsmarkedet og han forsørgede dem allesammen.

Det blev stille og hun stod længe og stirrede lidt forvirret på den lukkede dør, hvorefter hun vendte sig om og lagde sig på sin seng ovenpå sengetæppet. Hun følte sig på en sær måde fredfyldt og gennemsigtigheden blev stærkere og stærkere. Hun tillod den med en lettende fornemmelse at overtage hele sin krop og hun lukkede øjnene og følte for første gang i lang tid en behagelig fredfyldthed brede sig omkring hende.

Da hun ikke kom ned til aftensmaden, gik hendes mor op og bankede på værelsesdøren. Der kom ingen svar, så hun lukkede op og bemærkede en tung men behagelig varme i hele rummet og hun følte en sjælden glæde rejse sig i hendes krop. En glæde som da hun for omkring femten år siden holdt den smukkeste nyfødte lille pige i sine arme. Hun gik hen til sengen for at se, om hendes datter sov men det eneste hun fandt var nogle sorte cowboybukser, en oversize trøje og en lille piercingring liggende på sengen.

20

Hun kiggede ned af sig selv i det tågede blinkende lys. Hendes lange solbrune ben stod flot til den lyse korte sommerkjole og de elegante høje sandaler.

Bassen i rummet bankede synkroniseret med hendes puls. Hun var glad og den farvestrålende drinks i hendes hånd, legitimerede hendes 18 års dag. Hun så sin veninde smile til sig og igennem den tunge bas og høje rytmer forme ordene; “tillykke du nattens dronning. “Hun smilede tilbage og følte sig lidt stolt. Nattens dronning, havde hendes veninde kaldt hende hele aftenen. Du er så smuk, havde hun sagt og nu må du gå i byen, lige så tosset du vil. De havde grinet og danset, imens de gjorde sig færdige på hendes værelse.

På vej ud af døren havde mor råbt, at de skulle ringe, når de ville hentes og at de måtte have en god aften.

Fnisende af ungpigedrømme og kådhed, var de steget på bussen, der skulle køre dem ind til nattens liv.

Byens natteliv inviterede dem til en uovervindelig bekræftigelse på livet og ungdommens frihed og mors formanende ord forsvandt i spændingen. Hun glædede sig til at danse og drikke kulørte drinks. Endelig kunne hun gå ind

på hvilken som helst bar eller natklub, hun ville uden bekymring om falsk id eller alder.

De to piger stilede selvbevidste og arm i arm mod natklubben. Et "in-sted", hvor kun "de rigtige" kom. Natklubben var flot indrettet med et stort dansegulv. Dj-pulten i hjørnet bankede rytmiske toner ud i en lang strøm. . Små hyggelige borde gemte sig i krogene, så man kunne sidde uforstyrret og nyde sin drink. Udenfor i den lune sommernat, var der en veranda med borde og bænke. Hvis gæsterne trængte til frisk luft og en pause fra den rytmiske bas og tunge atmosfære indenfor, kunne man være heldig at finde en plads under de kulørte lamper og slå sig ned.

Der var en stemning af en forventnings glæde og en summen af ungdom ved bordene på verandaen inde på natklubben. Pigerne stillede sig i kø og ventede på, det blev deres tur til at komme forbi den lidt for veltrænede dørmand og ind i løssluppenheden og dampende flirterier. De var klar og trangen til bekræftigelse og spænding fløj rundt i hendes krop.

Nu stod hun her med en kulørt drinks i hånden på sin 18 års fødselsdag og smilede forventningsfuldt til sin veninde. Hendes venindes blik søgte ud mod dansegulvet bag ved hende. Hendes øjne stoppede et sted bag hende og hun hørte hende sige, at hun lige smuttede. Det var vel ok og hun kunne sagtens stå der i baren og hygge sig? Hendes selvtillid var toptunet, så hun havde ingen problemer med at står alene i baren.

Hendes blik cirkulerede rundt og stoppede ved en fyr, der stirrede intenst på hende. Hans blik var så intenst at det gippede i hende og hun kunne mærke rødmen stige i kinderne. Han smilede til hende og hævede glasset, hvorefter han bevægede sig selvsikkert hen imod hende. Han var temmelig høj og bredskuldret. Flot og sikkert den type, der kunne få, hvem han ville.

Nu stod han nærmest helt op af hende og spurgte, hvor gammel hun var. 20 fremstammede hun lidt usikkert. Hun vidste ikke rigtig, hvorfor hun løj om sin alder. For hun var trods alt 18 år og måtte gerne være på natklubben.

Men en usikkerhed, havde skyllet ind over hende, da han spurgte og tallet tyve fløj bare yd, uden hun kunne stoppe det.

Han løftede et øjenbrun og grinede lidt på en uransaglig måde, som hun ikke kunne gennemskue. Men hun var ligeglad og mærkede spændingen stige og brede sig i kroppen. Han var vel ikke så mange år ældre end hende men fremstod temmelig selvsikker og bød hende på drinks. Da de nærmest skulle råbe, for at tale sammen blev de enige om, at gå udenfor natklubben. Hun sendte en sms til sin veninde, som hun så stå i hjørnet med en fremmed fyr, der havde hænderne godt begravet på hendes krop. Hendes veninde smilede til ham og virkede som om, at det var helt ok. Så hun begav sig ud i natten med den fremmede flotte fyr og følte sig som særlig udvalgt og lidt benøvet over, han havde vist interesse for hende. De talte ikke så meget, som de gik der ud i byen og væk fra natklubben. Han havde taget hende i hånden og førte hende resolut væk fra larmen. Hun tillod sig selv at følge med og hun begyndte at tælle skridt inde i sit hoved. Det gjorde hun altid, når hun ikke vidste, hvad hun ellers skulle gøre. Så talte hun. Lige nu var det skridt men det kunne også være klinker i et gulv, bøger på en bogreol eller alt muligt andet. Det beroligede hende at tælle, for så var hendes hjerne beskæftiget med et eller andet.

Da han fik hende ført op af en sidevej, stoppede hun og fremstammede, hvor de skulle hen? Han kiggede på hende med blanke øjne og satte en finger op til munden med et shh. Spændingen steg lidt, da han kom helt tæt på hende og kyssede hende. Hun gengældte kysset men ville fjerne hans hænder, der klemte på hendes bryst og begyndte at løfte op i kjolen. Hun stivnede lidt og ville trække sig væk men han holdt fast i hende. Hun kunne mærke en panik brede sig men da hun ikke kunne slippe væk, overgav hendes krop sig. Hun fornemmede han trak hende med ind i en opgang og op af en trappe og hun undrede sig over, at hun ikke gjorde mere modstand. Hun fik fremstammet, at hun ikke helt var klar på det, der nu skulle ske men han ænsede hende ikke.

Hendes bevidsthed blev med et mere klar og hun forsøgte at stoppe og trække sig væk. "Jeg er ikke klar på det her" hvæsende hun ud mellem tænderne. Han stoppede og kiggede på hende. Hans øjne smilede og han forsikrede hende om, at de bare kunne snakke, for han syntes faktisk, hun var ret sød. Han var flot og øjnene varme, så den lille nagende uro nederst i maven, ignorerede hun og gik med ham ind i lejligheden.

Lejligheden var en lille etværelses. En typisk studiebolig, som en rig forældre havde købt til sit halvvoxne barn, der skal igang med studierne. Der lå nogle bøger henslængt på et skrivebord og et par gamle jeans flød på gulvet.

Han stod tæt op af hende og hun var ikke uberørt af hans kærtegn og kys. Hun lod ham skubbe sig om på den uredte seng og han slog næsten luften ud af hende, da han lagde sig ovenpå hende. Med febrilske hænder fik han flåede trusserne af hende. Hun ville stoppe ham men der kom ikke en lyd ud af hendes mund. Hun mærkede sin krop begynde at forråde sig og reagere på hans stimuli. Hun skiftevis lod det ske og forsøgte at flytte sig væk fra ham. Men han var for tung og havde allerede skilt hendes ben af og hun mærkede ham indeni sig. Hendes øjne blev våde imens kroppen gav efter.

Hun følte sig forvirret og begyndte at tælle den rytmiske lyd i firetakter. dunk dunk dunk dunk pause dunk dunk dunk dunk pause. Hendes øjne søgte loftet, hvor hun så en knast i træet. Hun stirrede intenst på den og fornemmede den blev større og større, indtil hun så sin mors formanende øjne kigge ned på sig. Hun følte en blanding af skam og ubehag og vrede på sin egen krops svigt, samtidig med hun talte hurtigere og hurtigere dunkene, til han var færdig. Øjnene i loftet blev ved med at stirre intenst ned på hende og som i en tåge hørte hun ham veltilfreds sige, at han gerne ville se hende igen. "Det er sent mumlede hun", imens hun samlede sit tøj sammen. Hun turde ikke kigge på ham og listede ud af lejligheden og ud i solen, der så småt begyndte at farve byen gylden.

På vejen hjem følte hun sig tom og flov over, hun ikke havde været stærkere og sagt bedre fra. Hun kastede en smule op i en gyde og der løb en enkelt tåre ned af kinden. Trashy Trashy Trashy, skældte hun uden ord på sig selv. Hun ville gå hjem i bad, vaske skammen af sig og gå i seng. Når hun vågnede, ville hun tage på apoteket og købe en pakke fortrydelsespiller og prøve at gemme hændelsen langt væk i sin erindring.

25

Gamerstolen trillede i takt med hans bevægelser og hænderne kørte hurtigt og hjemmevant hen over tastaturet akkompagneret af gamermusens blinken. Hans øjne stirrede ind i skærmen på den dyre gamercomputer, han havde fået af sine forældre i fødselsdagsgave et par måneder tidligere.

Der var stadig tasmørke udenfor og de tunge mørke lameller var trukket for de små vinduer, så værelset fik et huleagtigt og indelukket udtryk. Tøj flød rundt omkring og der stod beskidt service på sengebordet. Chipsposer og coladåser, lå henslængt, hvor det tilfældigt var landet, når det var tomt. Krummerne hist og her vidnede om, at der sjældent blev støvsuget og rengøring kunne ikke komme på tale.

Han ville ikke tænde sit webcam, for han sad bare i underbukser og en plettet T-shirt. Men han havde sovet dårligt om natten og vågnede med en sælsom ked af det hed og ondt i maven, som kom oftere og oftere på besøg inde i ham. De skulle til hans mormors 80 års fødselsdag dagen før og han havde gruet for dagen, lige siden indbydelsen var landet i postkassen. Men han vidste, han ikke kunne frasige sig så stor en fest, medmindre han blev alvorlig syg.

Han blev ikke alvorlig syg og måtte nødtvungent tage med. Hans forældre ville hente ham i hans værelseslejlighed, som han havde fået, da han startede på universitetet. Det var snart fem år siden og tre år siden, han

skamfuldt droppede ud. Han husker stadig perioden med en sort klump i maven. Tanken gjorde ham modløs og ærgerlig. Han var glad for sit studie på mange måder men han forstod ikke rigtig, hvordan han skulle opføre sig sammen med sine studiekammerater. Han vidste ikke rigtig, hvad han gjorde forkert, men han blev altid fravalgt til studiegrupperarbejde og deltog ikke til sociale arrangementer og byture. Mange af hans studiekammerater så hinanden i fritiden og han var begyndt at føle sig udenfor, når han ikke kunne tale med om, hvad de havde lavet i weekenden. Han endte med at spille mere og mere computer til langt ud på natten og det blev svært at komme op om morgenen og på universitetet. Han havde altid følt sig ensom på studiet men hans fravær gjorde, at han følte sig endnu mere isoleret.

En dag var han kaldt til møde omkring sit fravær. Han havde dog allerede inden samtalen besluttet, at han ville stoppe sit studie. Hans studievejleder mente også, det nok var bedst, når hans fravær var blevet så massivt. Men hun havde alligevel bekymret spurgt ham om, hvad han ville istedet for. Han kunne ikke rigtig svare hende og sad og tænkte på sin figur i World of Warcraft, der på det tidspunkt, var en Ork og hvad hans næste træk i spillet skulle blive. Da hun blev ved med at stille ham de samme irriterende spørgsmål, havde han rejst sig resolut op og uden et ord gået ud af mødelokalet og hjem til sin etværelses lejlighed, hvor hans elskede og trygge spilverden ventede. Han havde ikke sat sine ben på universitetet siden den dag.

Til mormors fødselsdag, havde hans forældre sagt, at han skulle huske at hilse pænt og give hånd til de andre gæster. Men han var ikke glad for at give hånd. Hans onkel, havde holdt lidt for hårdt i hans hånd og insisteret på, at ville kigge ham i øjnene, når de hilste. Han følte, han stivnede og undveg sin onkels blik. Da hans onkel ikke slap hans hånd, havde han med en lidt mere vred stemme, end han egentligt mente, sagt slip og var vendt om for at gå ud af rummet. På vej ud af rummet, havde han hørt sin mor undskylde forfjamsket på hans vegne til hans onkel og følelsen af mislykkethed blev bare større af hendes undskyldning.

Hans storesøster og hendes kæreste, havde set episoden. Hans søster havde kommenteret med en sarkastisk tone overfor ham, at han helt ærligt ikke kunne være bekendt, at opføre sig sådan overfor deres onkel, der bare ville være venlig. Han havde mumlet et eller andet uforståeligt til hende, imens hun rystede på hovedet og vendte sig om mod nogle kusiner. Heldigvis var de blevet kaldt ind til bordet, hvor de skulle sidde i hestesko. Han sad yderst i fætter/kusinerækken med sin søster på den ene side og sin mor på den anden. Overfor sad hans fætter.

Maden var lækker og veltilberedt men han spiste ikke ret meget. Han sad mest og stirrede ned på tallerkenen eller sin mobiltelefon, fordi han ikke vidste, hvor han ellers skulle kigge hen. De omkringsiddende gæster, havde travlt med at tale med hinanden. Ingen henvendte sig til ham og han gjorde heller ikke forsøget på at henvende sig til dem. På et enkelt tidspunkt havde hans tre år ældre fætter alligevel forbarmet sig over ham og forsøgt at spørge ham om, hvordan det gik med studierne. Han følte sig med det samme utryk og reagerede med at rejse sig op og gå uden at svare. Han forskansede sig på et af herretoiletterne og en tomhed bredte sig ud i hans krop, imens han sad og spillede spil på sin mobil og ventede på festen var slut.

Der blev ikke sagt mange ord i bilen hjem og han sad på bagsædet og kiggede ud af vinduet. Da han steg ud af bilen, kunne han godt mærke sin mors bekymrende blik på sig, da han sagde farvel. Men han reagerede ikke på det og skyndte sig tilbage til sin trygge etværelses lejlighed og sin gamercomputer.

Lejligheden lugtede indelukket og tungt, da han trådte ind i den. Han bemærkede det ikke og følte sig altid tryk i lejlighedens mørke.

Han tændte for computeren selv om det var sent. Imens den kom igang, åbnede han en pose chips og hældte dem i en skål. Med en hapsere, sad han og spiste lidt chips. Han ville ikke have fedtet sit smarte gamertastatur ind, så han havde lært sig, at betjene hapsere og musen på en gang. Han følte

sig ret så sulten og ærgrede sig lidt over, at han ikke havde spist noget, af det lækre mad til festen. Men hans mave havde været som beton og hans hals havde været snøret sammen, så der ville aldrig komme noget mad derind.

World of Warcraft tonede frem på skærmen og han smilede lettet. Han følte sig hjemme i spillet og han var ret vild med sin nye figur, der var en Nightelver. Han elskede at spille World of Warcraft og forstod til fulde spillets opbygning, betydningen af de forskellige verdener og figurernes roller. Han havde efterhånden fået oprettet en vennegruppe inde i spillet og de chattede ofte om spillet i deres chatroom. Mange af de andre spillere kontaktede ham, når de havde nogle spørgsmål og på perfekt engelsk eller tysk, skrev han tilbage til dem og forklarede dem, hvordan de skulle gøre det ene eller andet.

Han følte sig hjemme i spillet og kendte de komplicerede regler til fulde. Når han blev bedt om hjælp, kunne han mærke en stolthed, der fik hans kinder til at rødme. Glæden ved den betydningsfulde samhørighed, han følte med de andre spillere var stor. Følelsen af stolthed og samhørighed med resten af den udvalgte skare, der spillede World of Warcraft, fik ham til at spille i timevis. Ind imellem kunne han godt selv blive forbavset over, hvor længe han havde spillet. Men det betød ikke noget for ham og han ignorerede smerter i armen og nakke eller andre steder i kroppen. Computeren var tændt uafbrudt, når han var hjemme og han kom sjældnere og sjældnere ud.

Hans mor mente, han var afhængig af at spille og det da på ingen måder kunne være sundt, at sidde forskanset bag den computerskærm hele tiden. Men hun havde alligevel forbarmet sig over ham og modstræbende tilladt sin mand, at købe en splinterny computer til ham. De var kommet ud til hans fødselsdag, hvor han havde fået ryddet nødtørftigt op og luftet lidt ud. Han havde købt en mazarintærte og noget instant kaffe, så han kunne byde dem på lidt, når nu de kom forbi.

Hans forældre havde den store gave med og da han havde pakket den ud, følte han sig ovenud lykkelig. Han gav sig med det samme til at fjerne den gamle computer og sætte den nye op. Hans forældre havde spurgt, om han ville koge vand til kaffen? Men han havde glad sagt, at det måtte de godt selv og der var en kniv i skuffen og tallerkener i skabet. Herefter havde han glemt alt om dem og efterladt dem siddende ved det lille sengebord, imens han lykkeligt satte ledninger sammen, startede computeren op, programmerede og downloadede.

Hans far havde på et tidspunkt prikket ham på skulderen og sagt, at de hellere måtte komme hjemad. Det var helt fint med ham og han kastede et smil på sin mor, der med et suk og et bedrøvet glimt i øjnene ,sagde farvel og at hun var glad for, han var glad for sin nye computer.

Den aften, han kom hjem efter mormors fødselsdag, havde han været nød til at spille til langt ud på natten for at få følelsen af ensomhed og fiasko ud af kroppen. Han havde spillet og spillet med sin figur og den kedelige følelse var erstattet med ny energi og følelsen af sejr og succes. På et tidspunkt, var kroppen alligevel blevet træt og han måtte overgive sig for at få sovet lidt. De par timer han sov, havde han drømt om sin Nighthelferfigur, der var kommet til mormors fest og fortalt dem allesammen, at den godt vidste, at de ikke havde høje tanker om ham. Men når verdens ende kom, ville det være ham, der måtte redde dem for undergang. Hans søvn havde været urolig og han kunne godt mærke, han ikke var udhvilet da han vågnede alt for tidligt den morgen.

Hans figur tonede frem på skærmen og lidt døsig begyndte hans trænede hjerne at spille. Han vidste ikke rigtig, hvor længe han havde spillet, da det gik op for ham, at hans Nighthelfer var smeltet sammen med hans krop. Han kunne se sig selv inde fra spillet og på en mærkelig forvrænget måde, kigge igennem computerskærmen og fornemme den tomme gamerstol, der stod der. Han kiggede ned af sig selv og så Nighthelferens krop og tøj. Han mærkede en tør foruroligende følelse brede sig med et gisp igennem hans

krop iblandet en lykkerus. Han gav slip på sin gamle krop og begav sig igennem World of Warcraft strukturerede og komplicerede verden med en kraft, han ikke kunne genkende fra andre steder i sit liv. Han følte sig fri og med ny energi, kastede han sig ud World of Warcraft, med en lykke, han ikke kunne genkende andre steder fra.

30

“Den er blå”, sagde han. Hun kiggede op i lysstofsrøret, som hun altid gjorde, når hun lå der. Hun tænkte på, at det skarpe lys lige ned i ansigtet bestemt ikke gjorde noget godt for hendes ellers perfekte udseende.

“Hører du?”, lød det fra nede mellem hendes ben i en lettere irriteret tone. “Hvad?”, sagde hun. Hun kunne høre, hendes stemme knækkede over med en usikkerhed, der lød mere fordummende, end hun brød sig om. “Den er blå”, sagde han, imens der lød et svup fra det kolde instrument, der lige havde skilt hendes underliv af i to. Hun tænkte, at det må være, som at udvide en kylling inden den kommes i ovnen bare med instrumenter istedet for persille og hvidløg. “Din livmoder, den er blå”, sagde han med en lettere forbavset undertone. Han tog plastikhandskerne af og gik hen for at vaske hænder.

Hun satte sig op og mærkede ballerne flade ud over briksen med papiret, der klistrede sig til dem. “Er du sikker på, du ikke er gravid?” spurgte han.

Meget var hun usikker på men hun vidste, at der skulle en mand til for at gøre hende gravid og hun havde taget en kold tyrker på mænd. Der havde været alt for mange besøg i hendes hemmelige hulrum og det var begyndt at kede hende. Nogle af dem, ville gerne blive der og omkring hende og hun havde bestemt også forsøgt med faste forhold, der alle forliste som skibsvrag i storm. Enten fordi de blev trætte af hendes hemmelige hulrum

og søgte mod andre eventyr eller hun blev træt af deres evindelige lyst til at ville redde hende og hendes skønhed fra sig selv.

Da der ikke havde været en mand på besøg i hendes hemmelige hulrum i to måneder og hun havde haft sine månedlige blodbade, så vidste hun, at gravid, det var hun i hvert fald ikke.

Lægen kiggede insisterende på hende. “Måske skal vi tage en graviditetstest på dig for din livmoder er blå?” sagde han, mere undrende til sig selv end henvendt til hende. Hun knejsede sig og trak trusserne op og den korte sommerkjole ned. “Så må det være med helligånden”, sagde hun lidt for friskt med et smil. Han kiggede forvirret på hende og stilheden bredte sig, så man ville kunne høre en knappenål falde til gulvet. “Din livmoder er blå”, forsøgte han igen “og den kan kun være blå under graviditet.” Hun anede intet om farven inden i sin livmoder. Hun havde aldrig skænket det en tanke af den gode grund, at hun ikke var så smidig, at hun ikke kunne bøje sig så meget sammen, at hun kunne kravle derind for at kigge efter. “Ja, det ved jeg ikke” overgav hun sig. Mest for at berolige lægens forundring over hendes blå livmoder, der ikke passede med beskrivelserne i hans lægebøger. Han gav hende et plastikkrus og hun gik ud og tissede deri. Egentlig skulle hun ikke tisse og sad længe og tænkte over sin nye viden om sin blå livmoder. Der var bestemt meget, hun ikke forstod men hun forstod da, at hendes livmoder ikke var helt, som livmødre var flest. En blanding af skam og stolthed blandede sig med den blå farve fra dybet og bredte sig i hendes krop. Hvad skulle hun stille op med den viden? Hun grublede lidt og glemte næsten den gule stråle, der alligevel pressede sig ud og hun skyndte sig at sætte kruset under og fik fanget nok til en test. Hun satte kruset ind i skabet, der var muret ind i muren imellem toilettet og laboratoriet på den anden side med to skydelåger. Det var smart tænkte hun. Så var man fri for at gå igennem hele lægeklinikken med den gule saft frit fremme.

Hun skyllede ud, rettede på sit tøj og vaskede hænder, som man bør gøre efter ethvert toiletbesøg. Hun fangede sig selv i spejlet og granskede hendes ansigt. Hun var ret flot. Det havde hun mange mænds ord på, inden de forlystede sig med hendes krop. Men hun havde alligevel aldrig rigtig lagt mærke til den lys blå farve, der sad i hendes hud. Den var så sart og lys, at man næsten skulle vide den var der, før man lagde mærke til det. Nå, tænkte hun. Nu ser jeg blå alle vegne og det er højst sandsynlig lysstofrøret på toilettet, der under ingen omstændigheder gjorde noget godt for hendes teint.

Da hun blev kaldt ind til lægen igen, fik hun næsten ondt af ham, da han slukøret måtte erkende, at han havde taget fejl og hun ikke var gravid. “Det er mærkeligt” mumlede han. “Livmødre er kun blå under graviditet og du er ikke gravid” Hans insisterende blik, som en far der irectesætter sit barn, fik hende til skamfuldt at slå øjnene ned. Hun viste ikke rigtig, om hun skammede sig over sin blå livmor eller fraværet af graviditet. Stammende undskyldte hun lidt for sin blå livmoder, men han hørte ikke rigtig efter hvad hun sagde. Da hun forlod ham, sad han grublende foran sin computer og googlede efter blå livmødre uden graviditet.

På vej hjem på cyklen til sin lejlighed, tænkte hun over sin blå livmoder. Hun var åbenbart anderledes indrettet dernede end andre kvinder. Måske mænd havde en tendens til at sammenligne deres ædlere dele i omklædningsrummet men det var ikke noget, hun kendte til i kvindernes omklædningsrum. Stjålne misundelige blikke på bryster, ben og taljer måske men ikke på det, der sad gemt derunder urskoven. Så hun vidste ikke rigtig, hvad hun havde at sammenligne sig selv med på det område. Men hendes mandlige læge, måtte have set mange livmødre, så hans ord måtte jo tages alvorligt på en eller anden facon. Hun vidste bare ikke rigtig, hvad hun skulle bruge den viden til lige nu.

En lille let glad brise løftede op i den korte kjole og viste lidt trussekant frem. Hun fornemmede, at hun blev kigget efter og hun smilede let til sig

selv. Hun voksede i de beundrende blikke og det gav hende en selvtilfredshed som intet andet. Måske var hun virkelig gravid. En lille håbefuldt tanke bankede på. Med helligånden? Ej, godt nok var hun ikke velbevandret i bibelhistorie og den hellige jomfru. Men hun vidste, at der havde været for mange mænd på besøg i hendes hemmelige rum, til at der kunne være nogen form for jomfruelighed tilbage der. Men måske ville helligånden velsigne hende alligevel med et frelserbarn, fordi hendes sjæl var så uskyldsren? Hun konkluderede, alt imens hun næsten cyklede forbi sin egen hoveddør, at det ville han nok ikke.

Hun hoppede af cyklen og låste den i baggården, inden hun begav sig op af de knirkende gamle trapper til sin ret så lækre og charmerende lejlighed. Men hvad nu, hvis gud i virkeligheden er en kvinde eller tvekønnet? Hvem siger, guden så ikke kunne velsigne hende med et uskyldsrent barn. Hun ville egentlig gerne have børn og hun gik snart ind i sine 30'ér, så det var vel egentligt snart på tide? Hun havde jo en blå livmor og det mente lægen ikke almindelige kvinder skulle have. Så måske var hun udvalgt?

Hun låste døren op til lejligheden og gik ind og åbnede altandøren. Solen skinnede ind fra en ren blå himmel. Gad vide hvilken farve blå, hun var dernede? Hun blev lidt nysgerrig men droppede ret hurtigt tanken om at forsøge at tage billeder med sin mobiltelefon derindefra. Det ville blive noget gratværk og hun var heller ikke sikker på, hun ville få den korrekte farve frem på mobiltelefonen med blitz i mørket.

Men hendes livmoder var blå og hendes før så skamfulde fornemmelse ved lægen, var erstattet af en vis stolthed på cyklen hjem. Hun var blevet lidt træt efter sin undersøgelse og nye viden om sig selv, så hun hoppede ud af kjolen og tog sin bikini på. Hun elskede at solbade og lagde sig på sin solseng på altanen. Hun faldt hen og måtte have småblundet lidt, da det gik op for hende, at hun svævede. Himlen var stadig blå og oppe under lammeskyerne der ind imellem svævede forbi, kunne hun se byens tage. Men alt havde en let blålig farve. Fornemmelsen af at hun svævede i en

rund bobbel krøb ind i hendes bevidsthed. Boblen var let gennemsigtig blå og hun opdagede, at hun både var udenfor og indeni boblen for den var skudt ud af alle hullerne i kroppen. Både de hemmelige for nede og dem hun havde i ansigtet. Hun ville råbe ned til menneskene på gaden, at de skulle se op på hende. Men den blå bobbel stoppede for al tale, så hun måtte sluge sine ord igen. Det måtte være et spændende og særpræget syn, hvis nogle lagde mærke til det nede fra byen. Men hun var nu så højt oppe, at hun næsten ikke selv kunne se tagene mere. Der var meget hun ikke vidste men hun vidste i hvert fald, at så måtte hun også være svær at se fra gaden.

Spændingen steg i hendes krop og helt ud i boblen, imens hun steg og steg højt op. Indtil hun kunne se jorden ude fra universet. Det eneste der ærgrede hende var, at hun ikke kunne tale med nogen om sin nyopdagede viden og oplevelser med sin blå livmor. Men hvem skulle hun også fortælle det til? Hendes veninder? De mænd, der kastede sig i grams for hende? De havde sjældent vist interesse for, hvad hun havde at sige men alle havde travlt med at undersøge hendes hemmelige rum. De rum, der trods alt var så mørke, at de heller ikke ville kunne se den blå farve og gad vide om de ikke også ville være ligeglade? Hun mærkede farten tage til og den blå bobbel strålede nu ud af hende overalt og blev til en aflang komet. Hun følte sig let og lykkelig, da hun gik i omkreds om jorden og alt omkring hende blev farvestrålende energier.

35

Bassen synkroniserede sig med hendes puls på natklubben. Hun var kommet der fast igennem de seneste 15 år, hvis ikke længere. Hun havde ikke tal på, hvor mange år, der efterhånden var gået, hvor hun var kommet der. Men hun havde dog haft lange pauser fra natklubben, for hun havde da et par enkelte forliste forhold bag sig. Et på et par år og et på næsten fem år.

Det havde været et smertefuldt brud, der emmede af mange uforløste håb og drømme, der var forsvundet med årene, der var gået. Køb af hus og et brændende ønske om børn, der aldrig kom til verdenen.

Fertilitetsbehandling på fertilitetsbehandling, der slog ethvert håb ned med den første dråbe rødt blod måned efter måned. Efter fire et halvt år, hvor han havde investeret i nye bryster til hende, andet forskønnende og fertilitet, var han åbenbart blevet træt af hende og mente, at hun var en dødssejler. Så han begav sig på nye eventyr. Nu stod hun med struttende bryster, filler i læberne og hairextension og sippede til en alt for farvestrålende og sukkersød drink på en natklub, hvor hun var med til at hivealdersgennemsnittet godt i vejret. Hendes veninde dansede glad rundt ude på danskegulvet og følte sig yngre med de unge. Hun havde efterladt mand og to børn hjemme i deres trygge hus og med skinnede øjne sagt, du scorer og jeg drikker.

Hun havde det sidste halve år kommet på natklubben jævnlige. Det var svært at få veninderne med, da de efterhånden alle havde forpligtelser med mand og børn og lod skinne igennem, at det måske ikke var så passende et in-sted mere, nu de var kommet over de 30.

Hun sad lidt og nippede til sugerøret på den farvestrålende drink og så et par fyre på den anden side af baren kigge interesseret på hende. De var vel omkring de 25 -27 år og så temmelig godt ud. Hun kravlede i sit alter ego, som hun altid gjorde, når hun var lidt nervøs. I hendes alter ego kom der altid et billede af Rihanna frem. Flot, veldrejet, selvsikker og elegant. Hun rankede ryggen og lod som om hun var ligeglad med, at de sad og kiggede på hende.

Hun sendte fyrene et stjålent blik og så de grinede og ind imellem kiggede over på hende. Hun følte sig smigret og spændingen kravlede rundt i maven på hende som små skrøbelige bobler. Hun fornemmede den ene rejse sig og bevæge sig rundt om baren og hen imod hende. Hendes alter ego forbød hende at udvise spænding. Så hun stirrede ud i baren uden at følge ham med øjnene med en kølig distance. Hun fornemmede at han stillede sig ved siden af hende og Rihanna kravlede tydeligere frem i hendes alt for stramme kjole, der nok passede bedre til en lidt yngre model men det kunne hun ikke rigtig tage sig af.

“Hej”, sagde han og smilede til hende. Han var ikke så høj, som hun havde troet, da han stod på den anden side af baren. Men veltrænet og med brune øjne. Han smilede med det mest perfekte hvide tandsæt. Hun smilede lidt usikkert tilbage og tænkte, at det godt kunne være, hun snart skulle smutte til tandlægen og få den tandrensning, som hun altid udskød. Rihanna dukkede op igen og hendes øjne kiggede lidt arrogant på ham fra top til tå, imens hun satte sugerøret til sine alt for røde og udfyldte læber. Hun følte Rihanna nikke anderkendende til hende over hendes selvkontrol og kølige distance til fyren ved siden af sig. Det kunne godt være, at hun havde slæbt mange one night stands med hjem på det sidste for at få en smag af en

indbildsk kærlighed. Men det var ved at gå op for hende, at tomheden og den skrigende ensomhed, når han lovede om morgenen, at han ville ringe til hende og hurtigt smuttede ud af døren, var alt for stor at bære. De ringede aldrig tilbage og hun havde gået gang på gang håbefuldt og tjekkede sin telefon for nyindkomne sms'er og opkald. Den eneste der efterhånden ringede til hende dagligt, var hendes mor, der altid spurgte, hvordan det gik og om hun havde fundet sig en ny kæreste. Altid med et halvt vrissende og irriteret "nej", havde hun besvaret sin mors spørgsmål. Samtalerne var hurtigt afrundet med et, "Det kommer nok skat, når du mindst venter det" og "jeg må løbe." Ofte fandt hun sig selv siddende og stirre tomt ud i luften med en flad fornemmelse i hele kroppen, der trykkede hende apatisk ned på stolen, når hendes mor havde lagt på.

Hendes bevidsthed fløj tilbage til den synkroniserende dundrende bas og de alt for farvestrålende drink, da han spurgte, hvad hun drak? "Hvad" sagde hun lettere forfjamsket og han gentog smilende spørgsmålet. Hun mærkede spændingen krybe forventningsfuldt rundt i kroppen og smilende sagde hun "Aprol Spritz Han viftede en bartænder hen til sig på en selvsikker måde og sagde "En Aprol Spritz og en fra hanen"

Nonchalant ledte han efter sit betalingskort og så mere og mere slukøret ud, da den ene lomme efter den anden var tom.

"Jeg betaler", hørte hun selvsikkert Rihanna sige inde fra sit alter ego. Han så lettet ud og sagde med en brødbetyngt stemme, at han bagefter, ville få hans ven til at låne ham nogle penge, så han kunne give den næste. Han nikkede over mod den anden side af baren, hvor hans jævnaldrene kammerat stod med hænderne godt begravet på en veldrejet yngre kvinde. Rihanna trak sig lidt væk, da hun mærkede et lille stik af jalousi, Den yngre models bløde velformede bryster, der bestemt ikke var pumpet med kunstige midler for at holde dem oppe, sprang hende lige i øjnene.

Hun skyndte sig at vende fokus tilbage til de brune øjne og veltrænede overarme foran sig og smilede. "Det er helt ok" svarede hun og de skålede.

De talte lidt om, hvad de hver især lavede og han spurgte ind til hendes job som laborant og hendes fremtidsplaner. Af erfaring vidst hun efterhånden, at man ikke skulle nævne børn og fast forhold overfor et potentiel nyt kæresteemne og slet ikke et emne, der var på hans alder. Så hun talte lidt om rejser og karriereambitioner. Han lyttede interesseret og smilende, da hun mærkede hans hånd på hendes ben lige ved sømmet til hendes lidt for korte kjole. Rihanna trådte frem og lagde benene elegant over kors, så hans hånd kom imellem hendes lår. Hun valgte at ignorere at lårene var blevet noget bredere med årene og de nu dækkede hele hans hånd til en stykke op på underarmen. Han trak hånden ud og hun fornemmede et lille svup, da hendes lår klaskede sammen, der hvor hans hånd før havde været. Hun sendte ham et usikkert blik og han smilede stadigt til hende.

Deres drinks var efterhånden færdige og han sagde, han lige ville smutte hen til sin kammerat og låne nogle kontanter af ham, for så ville han give den næste drinks. Hun fulgte ham med øjnene, da han gik igennem menneskemængden og han forsvandt ud af hendes synsfelt.

Hun sad lidt og drejede det elegante glas med lang stilk lidt frem og tilbage i sine hænder, så den smule farvestrålende drinks der lå i bunden skvulpede lidt frem og tilbage. Bassen synkroniserede stadig med hendes puls men dens takt var ændret og var bleven smertefuldt hurtig i sin rytme. Det svimlede lidt for hendes øjne, da hun kiggede over baren, hvor to purunge piger havde taget de to barstol, hvor han havde stået med sin kammerat først på aftenen. Glasset drejede hurtigere og hurtigere rundt imellem hendes hænder i takt med bassens ulidelige puls og hun følte sig stakåndet. Hendes øjne gled rundt på natklubben for at søge trøst hos sin veninde men hun var som sunket i jorden. Hendes øjne registrerede klart de dansende unge mennesker og hun følte en pludselig mathed og trods sine knap 35 år en smertelig bevidsthed af at være malplaceret.

Forvirret og med en snert af skuffelsens rus, vaklede hun ud mod toiletterne i den alt for stramme kjole og alt for høje sandaler. Rihanna krøb tilbage til

hullet i maven og gjorde sig usynlig. Hun stillede sig i kø ved toiletterne blandt veldrejede og opstrammede fremmede kjoler og toppe, der så ud til at indeholde ægte bløde bryster. Hun mærkede det blev lidt vådt i øjenkrogen, da hun lettet låste døren til toilettet.

Hun skruede kjolen op over trussekanten og tog trusserne ned og satte sig med et klask på toiletbrættet. Indretningen gjorde ikke noget godt for en kvinde i hendes alder, da der var spejle på siden af den ene væg i kropsstørrelse og spejlet ved vasken var stort og bredt.

Hun kunne ikke genkende den ældre kvinde, der kiggede tilbage på hende inde fra spejlene. Kvinden i spejlet så træt og ældre ud, end hun egentlig var og lignede en, der ikke følte sig hjemme i sig selv. Lårene var brede og fyldte hele toiletbrættet ud, kjolen strammede de helt forkerte steder, så hun lignede en rullepølse med folderne sladrende fortælle om en glemt ungpigekrop. Brysterne struttede lige frem og bevægede sig uelastisk op og ned, når hun besværet trak vejret og de alt for store læber, den brune hårextension og for tykke mascara gav hende et teatralisk udtryk af lavt selvværd.

Følelsen af skam eksploderede i hende som en aggressiv racerbil, der cirklede rundt og rundt på Le Mans baner.

Som i en døs, rejste hun sig op og vrikkede kjolen på plads. Hun tog hendes alt for høje tunge sandaler af og med en gurglende lyd fra struben, der formede sig til det perfekte urskrig, kylede hun dem ind i spejlet foran sig, så det gik i tusind stykker. Med en klirrende lyd, der flåede Rihanna frem fra sit skjul, så hun faldt ned i hver eneste stump glas på gulvet, så hun refleksionerne af sit indbildte alter ego gå fra hinanden. Hun stirrede forbavset på de små spejlstykker med sit reflekterende alter ego blinkende tomhed, der hånligt stirrede tilbage på hende og hun faldt hulkende sammen på gulvet. Hendes alter ego blev flået ud af hende og måtte fejes op fra gulvet, da dørmændene førte hende ud af natklubben og med en hvas stemme

sagde, at hun måtte forvente, der ville blive sendt en regning for hendes hæværk.

40

Han vidste det egentligt godt, at det var forkert, når det skete. Men på en måde, var han også selv lidt uskyldig, syntes han. Desuden skete det ikke så ofte mere, som det havde gjort. Han havde fået mere kontrol over sig selv med de øvelser, hans mandepsykolog havde bedt ham om at lave. Tæl til 10. Træk vejret dybt eller forlad rummet, var rådende. Han havde forsøgt at bruge rådende op til flere gange og ofte var det lykket ham, kun at knytte hænderne i lommerne og forlade rummet.

Men i aftes skete det så alligevel. De havde skændtes og da hun havde råbt af ham, at han skulle holde sin kæft og skride, glemte han mandepsykologens gode råd og de knyttede hænder fløj op af bukselommerne.

Nu lå han her i den disede morgensol i sengen og han kunne høre hendes rallende vejrtrækning ved siden af sig. Han mærkede fortvivlelsen stige op fra mellemgulvet og skammen brede sig ud i hver en celle i kroppen. Han havde brudt sit løfte til hende. Sidste gang, havde han lovet hende, da hun lå på sygehuset med en brækket næse og politirapporten dryppede hustruvold ud over hans selvrespekt, at han ville gå i behandling for at få styr på sin adfærd. Han havde googlet psykologer og terapeuter og haft ringet til adskillige, indtil han fandt en mandlig psykolog, han mente, kunne hjælpe ham. Det mente psykologen også og de aftalte en tid tidl en session.

Da han var mødt op ved den mandlige psykolog, brødbetyngt og skammen tyngende om skuldrene, vidste han, at hvis han ikke ændrede sig nu, så ville han aldrig ændre sig. Den mandlige psykolog bød ham indenfor i et stort lyst lokale med dyre samtalemøbler i et hjørne. Et stort skrivebord med alverdens papirer og en overdimensioneret computer, stod ved vinduet og eksamensbeviser og et utal af certifikater prydede den sarte cremefarvede væg. Rummet var på en måde meget autoritetsfyldt og maskulint. Da han sank ned i den dyre designerstol, følte han sig allerede tryk ved mandepsykologen. Forløbet var ret så dyrt, så han havde store forventninger til at psykologen kunne hjælpe ham med at blive helbredt for hans ukontrollable og dyriske adfærd i pressede situationer.

Mandepsykologen kiggede på ham med venlige og alvorlige øjne. Med en rar og ufordømmende stemme, bad han ham om, at fortælle om sin situation. I starten var det lidt pinligt at fortælle, at han igennem de sidste 15 år med jævne mellemrum havde banket sin kone. Han følte sig presset og uværdig, når hendes ord ramte ham med piskesmeld. Ofte i et skænderi havde han besluttet, når han kunne mærke frustrationerne i luften og en dyster stemning fyldte huset, at han ikke ville ty til vold denne her gang. Men det endte altid med det, så han kunne få hendes ord til at stoppe.

Mandepsykologen nikkede alvorligt og skrev lidt ned i et hæfte. Med luft på stemmebåndet, anerkendte han, at det var flot, han havde opsøgt hjælp mod sine tendenser. "Men jeg er nød til at sige til dig", sagde han, "at når vi som fysisk overlegne tyr til vold, så er vi aldrig bare en smule uskyldige" Han kiggede medlidende på ham og sagde i samme åndedræt "Two wrongs dosen't make a right"

Det kunne han sådan set godt se og eftersom han i mange år, havde haft en ledende stilling i udlandet, mestrede han det engelske sprog ganske godt. "Men hvad skal jeg gøre", sagde han og lagde selv mærke til den drengede fortvivlelse i sin stemme.

Mandepsykologen tænkte lidt, hvorefter han sagde, “vi tilrettelægger et 10 ganges forløb for dig, hvor vi arbejder med dine følelser, usikkerheder og angry managementsøvelser” Han smilede stolt af sin egen plan, imens han så i sin kalender til en ny tid.

Grublene og med den sorteste samvittighed strålende ud fra hele sin krop, havde han forladt mandepsykologens konsultation på den dyre adresse i indre by. Han havde spekuleret så dybt og så længe på, hvordan han skulle ændre sig, så han kunne bevise overfor hende, at hun ikke skulle gå fra ham nu, at han glemte, hans Mercedes holdt i en parkeringskælder ikke så langt derfra. Ærgerligt måtte han vende om og konstatere, at han kunne have sparet en halv times parkering, hvis han ikke havde været så glemsom.

På vejen hjem smuttede han en tur forbi sit fitnesscenter. Det var jo vigtigt at holde kroppen ved lige. Især når man havde rundet de 40 år og gerne vil holde sig sund og stærk. Desuden var han gift med en ganske flot kvinde, der var mor til deres to halvstore børn, der også viste tegn på skønhed des mere de voksede sig til. Dog var begge børns øjne sjældne smilende, hvilket undrede ham, da de jo havde en stor villa, rejser og alt hvad hjertet kunne begære af frihed og god økonomi. Men de virkede ofte vrantne og afmålte og han følte, han var glædet mere og mere fra dem.

Det havde føltes så lovende med den mandepsykolog og han var langt henne i forløbet, inden han måtte erkende sin fiasko i går, hvor han fik slået hende til blods igen. De havde ellers haft deres skænderier ind imellem imellem nu og hendes tur på hospitalet, uden han havde slået hende. Han havde været ret stolt af sig selv og tænkt, at det her kunne han da egentlig godt styre. Han syntes selv, han var kommet så langt, at han begyndte at foragte andre mænd, han hørte om, der slog deres fysiske svagere kvinder. Det er kun svage mænd, der tyr til sådan en adfærd, havde han sagt til en havefest med nogle venner et par uger før, da snakken faldt på social kontrol og domestik vold. “Det er en primitiv adfærd og stærke mænd bør

ikke være bange for stærke kvinder” De andre mænd havde samtykkende nikket på hans udtalelse og sippet lidt til deres årgangsvin.

Han rejste sig på albuerne i sengen og løftede forsigtigt på hendes dyne. Hun lå med ryggen til og hendes åndedræt var ret besværet. Men hun sov stadig. Han puttede dynen godt ned omkring hende med stor ømhed og listede ned i det store køkken for at lave morgenmad. Det var vel det mindste han kunne gøre ovenpå den konflikt om aftenen.

Da han fandt bakken frem og fik den arrangeret med hendes ynglingsmorgenmad skyr med topping, friskpresset juice og stempelkaffe og et par panodiler, littede hans dårlige samvittighed en smule og han følte sig ret stolt over den flotte anretning, hvis han selv skulle sige det. Han havde også givet hende alt. Et rigt liv, sportsvogn, frihed og modetøj. Han arbejdede jo hårdt for hende og børnene.

Han listede op i soveværelset med bakken og satte den på natbordet ved siden af hende. Hun snorkede stadig med den gurglende lyd og han var bange for at vække hende. For hendes øjne og for at se, hvordan hun så ud. Samvittigheden sneg sig fra de mørke kroge i soveværelset tilbage i ham og gav ham en let kvalme, så han skyndte sig, at trække de tunge gardiner for de store vinduer fra, så der kunne komme lys ind i rummet.

Han trak skamlen fra hendes sminkebord hen ved siden af hende og sagde med en blid stemme, at han havde morgenmad med til hende. Han forsøgte at lægge sit ansigt i bekymrende og kærlige folder, for egentligt elskede han hende jo og han vidste i hvert fald ikke rigtig, hvad han skulle stille op, hvis hun forlod ham. Huset var så stort og hun var god til at holde det, arrangere komsammener og selskaber.

Hun rømmede sig og gav sig lidt med små knirkende lyde, da hun forsøgte at strække kroppen ud. Langsomt satte hun sig op i sengen og stirrede på ham med tomme øjne. Hendes blik borede sig ind og skubbede samvittigheden ud i de kroge af kroppen, som endnu ikke var berørt og

skamfyldt slog han blikket ned. Han rakte hende en kop dampende kaffe, som hun automatisk tog imod. Lyset faldt over hendes ansigt. Hun var en flot kvinde. Han bemærkede, at han faktisk syntes farverne, der var kommet i hendes ansigt efter aftenens skænderi klædte hende. Hendes læbe og øje var hævet og der var blamager af rød og blågule mærker rundt omkring på ansigtet og ned på kravebenet. De stod flot til hendes blå øjne og gjorde hende mere sart, end hun var i virkeligheden. Han blev lidt nysgerrig på, hvordan hun så ud på kroppen men han turde ikke løfte på hendes dyne.

Med en ærbødig gru over sin egen styrke, genkaldte han aftenens hændelser. Hun havde sagt, at hun ikke stolede på ham og stadig overvejede en skilsmisse. Ordene fra begge sider var eskaleret og de to store børn, var forsvundet ind på deres værelser, hvor de med hovedtelefoner og højt opskruet lyd på gamercomputere, havde lukket volden og skrigene ude.

Han havde slæbt hende ind på soveværelset og smækket døren i, hvorefter at den djævel, han synes, han var ved at have styr på, alligevel dukkede op fra dybet. Med en voldsom kraft havde han gennembanket hende og hørte ikke hendes tryglen om at stoppe. Han havde givet hende alt. Rigdom, rejser, modetøj og en stor bil. Hvad regnede hun ham for? At han bare ville finde sig i, at hun ville gå fra ham efter alle de år? Han forsøgte rent faktisk at forandre sig men det var svært med alle de krav, hun altid havde.

“Undskyld” stammede han. Hun kiggede på ham med tomme øjne. Hendes åndedræt lød lidt bedre, nu hvor hun sad op, end da hun lå ned. Så helt slemt kunne det vel ikke være. Næsen var blevet en smule skæv fra sidste gang, da hun måtte på hospitalet men man skulle vide det for at se det. Lægerne på privathospitalet havde været dygtige og han havde kun rosende ord til overs for dem, da han betalte regningen. Han havde selv brødbetyngt kørt hende derind og personalet havde været nødsaget til at tilkalde politiet, da hun ville anmelde det. Hvor kunne hun, når han jo havde fortrudt og søgte så kvalificeret og dyr hjælp til hende?

Hun var stadig smuk og hans hjerte svulmede over af stolthed. Hun var hans kone og han ville forbedre sig, så hun også kunne blive stolt af ham? Langsom og besværet åbnede hun munden og klemte ordene ud. “Jeg går fra dig””Det skulle jeg have gjort for længst”

Det sortnede for hans øjne og fortvivlelsen steg fra mellemgulvet. Han havde ofret så meget for hende og gået hos mandepsykologen for at blive et bedre menneske og det var takken. Hun satte koppen på bakken og sagde “tak for kaffe”, hvorefter hun besværet lagde sig ned igen. Hans blik faldt på puden, der lå bag ved hende og som i en døs greb han den og pressede den mod hendes ansigt.

En sær fornemmelse voksede sig op i ham, imens hun sprællede under ham, til hun lå helt stille. Han havde kontrollen og den ville han blive ved med at have.

45

Hun havde tænkt over det længe men tiden var løbet så stærkt med børn, hus og arbejde, at hun ofte kom fra det igen. Der var altid et eller andet, hun skulle forholde sig til og hun kunne mærke en udmattelse i hele kroppen.

Hun arbejdede på en døgninstitution for børn med psykiske udfordringer og hun følte efterhånden, at hendes arbejde gik i ring. Børnene var sådan set søde nok men de tog for meget af hendes energi, så hun ikke havde overskud til sine egne børn, når hun kom hjem. Kollegerne var en anden snak. Nogle var gode nok men ærligt talt, så var det efterhånden så som så med kollegial samarbejde og sparring. Det var blevet det vilde vesten med fravær af kompetent leder og survival of the fittest. Alle brokkede sig om hinanden og når hun virkelig skulle se ind af, var hun vel efterhånden heller ikke bedre selv. Men hvad skulle hun gøre? Nogle gange måtte man bare hyle med de ulve, man er i blandt. Eller kunne man ikke lide lugten i bageriet, ja så måtte man jo smutte....

Hun havde forsøgt, at søge andre stillinger men når det kom til stykket, så vidste hun, hvad hun havde og den evindelige træthed gjorde, at hun ikke rigtig orkede, at steppe up og engagere sig i en ny arbejdskultur med nye kollegaer og udfordringer. Alligevel vidste hun, at det var et spørgsmål om tid inden bageret flød over, for hun havde ændret sig og ikke til det bedre, syntes hun.

Når hun havde haft en dagvagt, kørte hun direkte ned i sfoén og hentede sine to børn. Hun havde de bedste intentioner om, at de skulle tegne sammen, læse eller lave puslespil, når de kom hjem. Efterhånden var det bare blevet sådan, at hun halvhjertet sagde, at vi holder lige en pause også skal vi lave noget sammen bagefter. Det virkede som om hendes børn, havde affundet sig med, hvad hun lovede uden, at det aldrig rigtig blev fulgt til dørs.

Hun plejede at lave en kop te og lægge sig på sofaen. Bare lige en halv time men hun vågnede aldrig igen før, hendes mand kom hjem og der var tid til at gå igang med aftensmaden. Hun satte altid klokken på mobilen til 30 min. men af uransagelige årsager, som hun ikke helt selv havde styr på, fik hun den slukket og sov videre.

Inden en aftenvagt, fik hun kørt sine børn i skole, skrællet kartofler og sørget for familien havde noget at spise, når hun ikke var hjemme. Så gik hun i bad og direkte tilbage i seng. Når klokken på uret ringede stod hun op og gjorde sig klar og tog afsted. Hun havde altid en nagende følelse af, at der var mere hun burde gøre men det var altid det eneste hun nåede og sådan var det så.

Knuden i maven blev ikke mindre som ugerne, månederne og årene gik. Hun vidste godt, hun var på afveje med sin egen trivsel og det kunne bestemt også ses om taljelivet og badevægten, der knirkede under hende, når hun stillede sig op på den. Så hun havde besluttet, at holde en pause fra den og satte den langt ind i skabet på badeværelset. Desuden var det et blegt og mut spejlbillede, der altid stirrede tilbage på hende. Uden liv i øjnene og med sorte rander under dem. Så hun havde lært sig ikke at kigge nødvendigt i spejlet men kun lige til den nødtørftige soignering inden arbejde.

Hun havde ellers haft så store forhåbninger efter sin seminarietid for snart tyve år siden. Hun var gået ud af seminariet med de fineste gennemsnit og stor beundring for sin dygtighed af sine medstuderende. Hun havde været

stolt og engageret. Hun ville ud og gøre en forskel for mennesker, så de kunne få højnet deres trivsel og livskvalitet.

Men virkeligheden var bare en anden. Sådan gør vi ikke her og det har vi prøvet, hørte hun ofte som indvendinger, når hun som nystartet mødte sine ældre og mere erfarne kollegaers skepsis. Med årene dalede hendes tro på, at hun kunne revolutionere det pædagogiske område og hun begyndte at hyle, som de ulve, hun var iblandt. Men ind imellem gik hun imod flertallet på arbejdspladsen og blev dømt ude, som den der var rebelsk, ude af trit med virkeligheden og alt alt for akademisk til en faglig arbejdsplads. Så hun udviklede en tåget "laden stå til" og låste sine forventninger og drømme ned i kisten længst inde bag bevidstheden.

Men nu skulle det være. Hun havde mange års erfaring, anciinitet og mængder af efteruddannelser. Hun var midt i fyrrerne og skulle hun videre, så måtte det da snart til at være. Hun havde længe flirtet med tanken om en lederstilling. Tænk at kunne være pædagogisk fyrtårn, en inspirator og igangsætter. Hun ville arbejde med arbejdsmiljø og nytænke pædagogikken, der hvor hun fik en lederstilling. Så behøvede hun heller ikke at arbejde i skiftende vagtlag, helligdage og hver anden weekend med risiko at hun endte med juleaften i rulleplanen.

Næste weekend, var hendes friweekend og der ville hun målrettet sætte sig ned og få skrevet ansøgninger til nogle lederstillinger. Det var ligemeget om det var indenfor døgninstitutioner eller dagtilbudsområdet. Hun havde erfaring med begge områder og kunne sagtens omstille sig. Det var på tide hun kom videre, inden hun røg ind i statistikken som stressramt og sygemeldt på ubestemt tid. For kroppen var da begyndt at råbe vagt i geværet.

Lidt lettere om hjertet tog hun på arbejde. Hun skulle i aftenvagt og det var den sidste inden tre fridage. Vagten gik som forventeligt med mange gøremål både med børnene, der ofte skulle beroliges, når deres struktur ikke passede og de blev selvskadende. Herudover skulle der ryddes op, laves

mad, tælles medicin op, vaskes tøj og mange andre sysler, for at få dagligdagen til at hænge sammen. Hun følte en vis overskud over sin nye beslutning og havde lyst til at fortælle sin kollega om den. Men hun viste, at hun ikke selv kunne holde på kollegiale fortroligheder og havde også en fornemmelse af, at det kunne de andre heller ikke. Så hun undlod at fortælle om det. Det var nok også bedst sådan. For hvis hun nu ikke blev kaldt til nogle samtaler eller ikke fik en af stillingerne, så skulle hun bare til at forklare sig. Den følelse af fiasko kendte hun alt for godt og det ønskede hun ikke at vise sine kollegaer. Så hun fokuserede på aftensmaden til børnene og gemte forhåbningerne i sit eget sind på en lysere fremtid.

Det var hende, der skulle overdrage dagens rapport til nattevagterne og hendes vagt sluttede først 22.30. Den sidste kollega skulle gå 21.30, hvorefter hun havde en time til skriftligt arbejde og dagsrapport. Da den sidste kollega var smuttet og der var ro på værelserne snupede hun en pakke kiks og en kop te og satte sig ind foran computeren. Kiksene var bestemt ikke af den sunde slags, bemærkede hun og følte pludselig dellen, der sad ved buksekanten tydeligere, end hun ellers gjorde.

Når nu hun skulle til at være leder, måtte hun hellere begynde og steppe op og ændre livsstil. For en leder bør jo være rollemodel og engagere sig i både pædagogikken og medarbejdernes sundhed og trivsel. Den del var bestemt fraværende på hendes arbejdsplads og det skulle blive en gammel løgn, at hun ville være den slags leder. Hun ville sætte retningslinjerne men med en myndighed også drage omsorg for sine medarbejdere, så de kunne få den energi og arbejdsglæde, der skulle til for målgruppen, de arbejdede med.

Rullen med kiks blev spist og papiret blev lagt godt ned i skraldespanden, så det ikke var det første man fik øje på og krummerne børstet godt af inden nattevagten mødte ind.

Hun kunne godt mærke en smerte i kroppen, der var blevet større indenfor den sidste måneds tid og desuden var hun blevet noget mere forpustet, når hun gik pga. for megen inaktivitet. Det vidste hun godt og burde også snart

få gjort noget ved det. Kiloene og den dårlige livsstil var jo kommet snigende med stresssymptomerne, udkørtheden og mangel på nattesøvn pga. konfronterende tanker og galoperende stress-sug i maven. Men nu måtte det stoppe, for hun vidste godt, hvilken vej det ville komme til at gå, hvis hun ikke gjorde noget ved det.

En pludselig træthed banede sig vej og hun studsede lidt over den. Den var anderledes end hendes permanente udkørthed. Mere fysisk og smertefuld. Hendes puls steg og hun kunne mærke en ret stærk smerte stråle ud fra hendes ene ben. Hun valgte at slå det hen for nu, for lige nu havde hun bestemt ikke brug for den slags udfordringer. Desuden var hun en mester i smerte, for når hun tænkte over det, havde hun altid ondt et eller andet sted fysisk. Igennem de sidste par år, var der også røget mange panodiler indenbords. Ja måske flere pakker end godt var.

På vej ud i bilen kunne hun godt mærke, det var lidt besværligt at gå på det venstre ben og en uro skød op i hende. Smerten var konstant. Men følelsen af, at noget ukendt var under opsejling, gjorde, at hun ville skynde sig hjem. Heldigvis skulle hun ikke køre så lang tid, så et par panodiler og en stæk vilje kunne vel gøre det.

Hun satte sig ind og tændte bilen og kørte ud på den mørke landevej.

Smerten i benet begyndte at insistere på, at der var noget galt og den strålende fornemmelse blev stærkere og stærkere. Hun mærkede smerten som pumpende stik, der ikke lod hende hvile og hun bed tænderne sammen. Besværet fik hun sin bil drejet ind i deres indkørsel og solcellelamperne lyste op, som hun kom frem over det nylagte antracitgrå grus, der matchede det nymalede hvide hus.

Da hun steg ud, måtte hun støtte sig først til bilen og sidenhen til husmuren og gelænderet på vejen op til hoveddøren. Det virkede som om skoen og buksebenet strammede om benet, der virkede tungt og blev småslæbt efter hende. Hun vidste, at hendes mand ventede oppe med en kop sovete til

hende. Det gjorde han altid og ganske rigtigt, der var hyggelige stearinlys og te i stuen.

Med besvær fik hun skoene af og humpet ind i stuen. Alt blod forsvandt fra hendes ansigt, da hun så hendes mands udtryk, da han kiggede på hende. Så sortnede det for hendes øjne og den sidste lyd, hun hørte var et hult klunk, da hendes hovede ramte gulvet.

50

Huset ved verdens ende, var krympet på hende. Eller også var hun vokset ud af det. Det kunne hun sagtens have gjort for de mange år med uforløste drømme, havde sat et bredt fedtbælte om hendes talje. Lidt ligesom tornerose der lå gemt til prinsen bag tjørnehækken. Tornerose havde bare ikke en mur af fedt omkring sig men af sukkersød kvalmende fortælling om kvinders svaghed og trang til at blive reddet af stærke mænd.

Hendes eget brede fedtbælte havde ingen torne og prinsen var for mange år siden blevet ophøjet til, at blive taget for givet i en ordløst maskepi, hvor ingen af dem behøvede at sige, hvad de forventede af hinanden.

Så måske var hun vokset ud af huset mere end huset var krympet. Der var ellers plads nok i huset med mange stille rum, der kun vidnede om engang glade børnestemmer. Levn fra en anden tid stod stadig i rummene med indtørret lego og dukker uden udtryk. Støvede og hengemte lå legetøjet der og en glemt barnesok under sengen satte minder igang om en tid i de levendes rige.

Hun havde ellers haft store forhåbninger til det hus, som hun ville kalde hjem sammen med manden, hun var begyndt at tage for givet. Men det var ok for så havde de i det mindste det til fælles i deres ordløse ægteskab. At de kunne tage hinanden for givet og de brede fedtbælter om taljerne.

Men huset satte sig fast på hende som et sneglehus på en snegl. Uanset hvor meget hun rystede og vred sig faldt det ikke af. Tværtimod det klemte sig mere og mere fast på hende. Hun søgte i kælder og på kvist. Hun søgte i de snørklede rum med de støvede minder for at finde en metode til at vriste huset af sig. Men det blev siddende og klemte og trykkede hende.

Nogle gange gik hun udenfor i haven og betragtede huset. Det var et tiltalende og på en vedkommende facon et venligt hus, der opbevarede hendes minder i skabe og skuffer og i mure og hulrum. Men årernes jagt på uforløste drømme, havde også sat sine spor på det ellers solidt byggede smukke hus. Et hus der var gennemrestaureret fra dets opførsel i 1930'erne til den dag, hun selv og manden hun tog for givet, købte det med store forhåbninger om et lykkeligt liv. Der havde været lykkelige år i huset med børnelatter og hundehvalp. Men nærhed og levet liv på snørklede livsveje, blev til en tid, hvor de begyndte ordløst at tage hinanden for givet. Med børnelatterens død og hundehvalpen blev en gammel slidt hund, der lugtede lidt af forrådnelse og hengemt, ebbede lysten til at bo i huset også ud. Børnene blev store og flyttede langt væk og den gamle hund blev næring for æbletræet i baghaven.

Nu sad de der to midaldrende mennesker uden ord og tog hinanden for givet. Maverne var udspilet af forsøget på at dulme de uforløste drømme med flødesovs, et utal af kager og for få skridt på skridttælleren. De glemte at restaurere huset og støvkugler og skimmelsvampen fik mere og mere magt og lagde sig som en tung dyne over de hengemte minder.

Huset klamrede sig til hende som et forsømt og omsorgssvigtet barn, der har brug for opmærksomhed og beskyttelse. Det var for længst sat til salg. Manden hun tog for givet og hende selv havde forhåbninger om et lille rækkehus i nærheden af deres børn og børnebørn. Men endnu engang var årerne gået hen over hovedet på dem og huset stod nu som vidne på alt det, de ikke nåede.

Følelsen af husets omklamring på sig, gav hende lyst til at skribe. Men når hun åbnede munden, kom der kun en stille og lydløs frustration ud. Det brede fedtbælte om taljen blev større og større og skærmede hende mod følelsen af sorg og ensomhed. Hun var blevet for tung til at føle noget som helst og manden hun tog for givet, havde hun glemt hvor hun havde set sidst.

Hun satte sig i det slidte køkken. Hun havde førhen sat en ære i, at selvom det var slidt så kunne det godt være rent. Men for megen slidt og sprækker, der ikke blev ordnet, gjorde køkkenet uhumsk. Sprækker og slid sugede madrester og støv til sig som spartel, der skulle få huset til at blive stående. Hun følte en kvalme stige op fra mellemgulvet op i svælget og den syrlige smag af galde rejste sig og stod ud af hendes mund. Den blev ved og ved og til sin overraskelse så hun, at hun malede køkkenet i de flotteste grønne og gule nuancer med små nuancer af rød peberfrugt. Hun kastede op og kastede op. Hun blev ved og ved og kunne ikke stoppe. Manden hun tog for givet, kom ud fra sit hemmelige rum vækket af hendes postyr og hun druknede ham i opkast. De små støvbolde klumpede sig sammen i den stinkende væske og skimmelsvampen dansede i takt med at opkastet steg. Hun følte, hun blev opløst og gik i med års frustration, der blev kastet ud over væggene og gulvet i kaskader af ildelugtende grøngullig væske med prikker af rød peberfrugt. Hun sank og sank og følte husets vægt knuse hver en knogle i hendes krop. Det sortnede for hendes øjne og følelsen af vægtløshed og husets given slip på hende gav hende bevidstheden tilbage.

Hun åbnede øjnene og så hun stod i en have med et lille hyggeligt hvidt stakit med små sirlige roser op af. Hun fornemmede manden hun tog for givet stå ved sin side og hun tog forsigtigt hans hånd og kastede et skjult blik op på ham. Han kiggede på hende og hans øjne smilede trygt og venligt til hende. Der var lyde af børnelatter og en hundehvalps karakteristiske gøen i baggrunden.

Hun sad der på den smarte café i sit fineste puds med en café latte i hånden og smilede til sin veninde overfor. De kom egentligt alt for sjældent ud sammen, så de nød det til fulde, når det endelig kunne lade sig gøre. Forhindret af pligter med børn, mand, job og hus, som det jo var for så mange kvinder i deres situation. Hun lagde mærke til, de fine grå striber i venindens hår og smilede lidt. “Hvad smiler du af”, spurgte hendes veninde og hun svarede tilbage, at “du har fået visdomsstriber i håret.” De grinede begge lidt indforstået som kun kvinder, der har kendt hinanden igennem tykt og tyndt i mange år, kan. “Det har du også”, sagde hendes veninde smilende. De sad lidt uden at tale og grublede lidt om hver deres nye status med visdomsstriber i håret.

“Mit højeste ønske er snart at få børnebørn,” sagde veninden pludseligt. “Ja”, svarede hun. “Det gør jeg også men der er ikke rigtigt nogle tegn på vej, om det lige nu hos min datter” De blev rørende enige om, at de ville være nogle fantastiske bedstemødre, når den tid kom. De sludrede lidt videre, på den smarte café, der egentligt var til et publikum, der var lige en tand yngre end dem selv. Men de var ligeglade og nød et alt for sjældent gensyn med hinanden for en kort bemærkning.

“Du”, sagde hun. “Jeg har tænkt, jeg gerne vil være forfatter, nu jeg har fået visdomsstriber.” “Det var da en fantastisk idé”, svarede hendes veninde.

“Du er også så vidende og læser mange bøger” Hun følte sig lidt smigret og smilede. “En Alte Blume”, sagde hendes veninde. “Nogle gange kommer der noget rigtigt godt ud af et modnet sind” Hun grinede lidt og var ved at få sin café latte galt i halsen. “Hvad siger du?”, gispede hun. “Mener du, jeg er en gammel blomst?” “Sådan en halvvissen ildelugtende en?” Begge kvinder grinede, så deres grå visdomsstriber vibrerede. De betalte og forlod cafeen.

Udenfor skulle de hver deres vej, så der blev taget afsked med store krammere og lovning om snarligt gensyn velvidende, at der sagtens kunne gå et halvt år eller mere, inden de gav sig selv mulighed til at mødes på en café igen. Undskyldningerne stod altid lidt i kø. Ikke fordi lysten ikke var der men det kunne knibe med overskuddet i en travl hverdag.

På vej hen til sin lille bil, tænkte hun over sit nye begreb; “Alte Blume” Hun var jo over de halvtreds og havde et langt og righoldigt levet liv bag sig. Hun var rimelig veluddannet og underviste håbefulde elever på den lokale social og sundhedsskole. Hun var vellidt og havde aldrig haft dårlige oplevelser med sine studerende og hun havde ingen ambitioner om et andet job. Hvorfor skifte noget ud, der fungerer?

Hun havde i mange år drømt om at blive forfatter og udgive romaner på velansete forlag. Men hendes intentioner og små start på diverse digtsamlinger, noveller og romaner, blev altid overhalet af den travle hverdag. Hendes computer var fyldt med halvfærdige fortællinger. “Måske, skulle jeg starte med en børnebog” tænkte hun men skød hurtigt ideen fra sig igen. En børnebog var faktisk mere kompliceret end som så og skulle gerne have et ekstra lag og flere dimensioner, efter hendes bedste overbevisning. Hun besluttede sig for, at støve en gammel digtsamling af og få “killed some darlings” “Kill your darlings” Hun erindrede pludselig en underviser, hun havde på et kursus for mange år siden i skrivning. Hun kunne ikke helt huske årstallet men det måtte have været i hendes tyvere. Hun havde vist stadig digtene i en kinabog. Hun havde været meget betaget

af underviseren, der med stor vitalitet og gnist i øjnene, havde undervist i lidt litteraturhistorie og skriveteknikker. Han havde med et snuptag slået alle drømme om at blive en stor forfatterinde itu, da han højt og uden diskretion havde sagt, at hendes digte var banale og uden liv. Hvis hun ville noget med hendes skrivelser, måtte hun gå hjem og øve sig og læse rigtig mange bøger. Han gentog ordene, så man nærmest kunne se den fede streg under "Som i rigtig mange bøger!" Hun kunne høre nogle gispe og en let mumlen fra de andre kursister, der sendte hende medfølelse og hun krympede sig under deres blikke og hans hånlige ord. Hun ville gerne have modsagt ham og spurgt, hvad han egentligt bildte sig ind men hendes ord blev siddende i halsen og skammens tårer, fyldte hendes øjne. Så hun havde koncentreret sig om, at stirre ned i sin kinabog. Hun havde mere end 6 gange tilbage af skrivekurset men hun valgte at droppe det og så ham aldrig igen.

Hun kunne mærke skammen sejle lidt rundt i hendes krop, da hun låste sin lille bil op og satte sig ind. Det var mange år siden og en lille rebelsk djævel fløj op i hende. Hun var veluddannet og havde mange års levet livserfaring med, som hun kunne bruge som springbræt til hendes drøm om at blive forfatter. Hun skulle sgu vise ham! Hun ville skrive, for hun elskede fortællinger og gode historier. Hun fantaserede om, at han så hendes store romaner på hylderne i boghandlen og pludselig ville huske, at det var hende, han havde ydmyget på kurset. Så ville han sikkert få en dårlig smag i munden. Hun skød det lidt hen og tænkte "pyt", det er så mange år siden og han skulle ikke styre hendes liv.

Lettere opløftet, kørte hun hjem. Da alle de daglige pligter var vel overstået, gik hun ud på loftet og støvede en gammel kasse med bunker af notesbøger med årstal af. Hun fandt et par notesbøger dateret 25 år tilbage og tog dem med ned i stuen. Hun tændte nogle stearinlys, lavede en kande te og satte noget lækkert musik på. Hendes mand kom ind og sagde, at det så hyggeligt ud og hvad hun havde gang i. Hun smilede til ham og sagde, hun ville til at være kreativ med at fordybe sig i skriftlige udtryk. "Det er en god ide",

sagde han med slet skjult stolthed i stemmen. “Du har altid været god til at skrive og nu er vi jo i en tid uden små børn og der er mere ro på bagsmækken.” Han ville ikke forstyrre hende og gik op på det gamle børneværelse, hvor der stadig stod en gammel gamercomputer, han ind imellem kunne bruge som afstresning efter en lang arbejdsdag.

Hun slog op på en af de første sider af en tilfældigt notesbog og begyndte at læse. Det var en af hendes digtsamlinger om uforløst kærlighed og store drømme. Hun fornemmede, at hvis det skulle gøres mere nutidigt, så skulle der råmyrdes nogle darlings. Så hun besluttede sig for, at lade fortid være fortid og fandt sin computer frem. Hun åbnede en blank side i pages og tænkte, hun da kunne starte med en letbenet novellesamling. Hun forsøgte med et par enkelte tiltag men kunne mærke en blokering komme listende fra dybet. “Hvem tror du, du er?”, sagde den. “Du har jo ikke haft skrevet på noget som helst i årevis, så hvorfor vil du igang med det nu?” Stemmen virkede lilla og lugtede lidt af gammelt blomstervand. Hun undrede sig lidt over sin sammenligning, der ikke rigtig gav mening og sukkele irriteret og smækkede computeren sammen. Hun hældte en kop te op og bladrede lidt frem og tilbage i de gamle notesbøger. Ved forskellige passager, smilede hun lidt. Ved andre fik hun et stik i hjertet af afsavn. Sådan sad hun og bladrede i sit levede livs minder og tænkte, at de fortællinger og digte, da heller ikke var så ringe endda, taget hendes ungdoms drømme og forhåbninger i betragtning.

Hun mærkede en vis mathed. Hun blev altid lidt træt efter et godt cafébesøg med sin veninde og hun var trods alt også en halvgammel blomst med visdomsstriber i håret. Hun smilede lidt, sippede af sin te og slog notesbøgerne sammen. Måske skulle hun kigge lidt mere på sin skrivelyst i morgen. Hun puttete sig under det bløde tæppe og så at der var Kommisær Barnaby i fjernsynet. Hun elskede Barnaby og de dejlige ukomplicerede mord, som hun næsten altid gættede rigtigt på hvem morderen var, inden mordene var opklaret.

“Alte blume.” Drømte hun? Hun gik på en mark med de fineste blomster i alle regnbuens farver. Solen skinnede og hun kunne høre biernes travlhed med at indsamle nektar. Der var en duft så frisk af græs og de nydelige markblomster. Over hende var himlen blå og fuglene fløj rundt i synkrone formationer. Hun mærkede en lethed og en lille forventningsfuld piblen strøg op fra mellemgulvet og ud i alle afkroge af kroppen. Hun sukede dybt af tilfredshed, da hun så midt på marken en tidsel stikke op blandt alle de sarte fine blomster. Stænglen var ru og bladene skarpe i en ubestemmelig mørkegrøn farve. Men kronen, -sikke et syn. En kæmpe stor lilla blomst på en gang så indbydende og frastødende. Hun blev fascineret af den og gik nysgerrigt men forsigtigt tættere på. Lidt forbeholden for den forekom hende ikke helt naturlig i sin overdimensionerende størrelse i den danske fauna. Så lidt skepsis var vel på sin plads? Da hun kom tættere på, så hun at i selve midten af den lilla blomst var der ligesom en åbning, der bevægede sig ud og ind som om tidslen trak vejret derfra. Lettere skræmt trådte hun et skridt tilbage men den drejede sig og rejste sig over hende og hullet blev større og større, da den begyndte fra hendes hovede at mase sig ned over hende. Ligesom en slange, der sluger sit bytte. Men hun var ikke sikker på, at slanger lugtede af gammelt blomstervand ud af munden. De lugtede sikkert ikke godt men den der lugt af prut og gammel kloak, som tidslen brillerede med var hun ikke så sikker på, slanger kunne præstere. Medmindre selvfølgelig rådne mus lugtede lidt i samme stil . Men det vidste hun ikke, for hun havde aldrig lugtet til en rådden mus.

Midt i skrækken over at blive fortæret af en overdimensioneret tidsel, der lugtede af prut, hørte hun lyden og med lyset hast, spyttede tidslen hende ud igen. “Skat, vågn op, du drømmer” Hun blinkede med øjnene og så sig rundt i rummet. Tvét var slukket og over hende stod hendes mand og stirrede bekymret ned på hende. “Hvad” mumlede hun med en lille savlstribe i mundvigen. “Skat, du havde vist mareridt”, sagde han. Hun fornemmede, der havde været noget med begrebet Alte blume i drømmen men hun kunne ikke rigtigt placere, hvad det hele havde handlet om.

Hun vidste, hun havde været ret så træt efter cafebesøget med sin veninde og alle de stimuli, gjorde jo en så udkørt. Desuden var hun jo ikke helt ung længere.

“Er du ok” spurgte han bekymret. Hun synes dog, det så ud til, der lå et undertrykt grin og trykkede sig på lige under den bekymrede mine. “ja”, svarede hun lettere forvirret og kunne ikke helt slippe tanken om tidslerne, der stod ude i baghaven. Han grinede lidt. “Du gryntede som en gris og savlede” “Hvad drømte du om?” Hun grinede. Hun blev aldrig fornærmet eller flov, når han sagde, hun snorkede. “Det ved jeg ikke rigtig”, sagde hun. “Men vil du ikke slå tidslerne ned omme i baghaven i morgen?” Han stirrede undrende på hende. “Du plejer da at sige, de er nogle seje planter og ukrudt ikke forgår så let” Ja, det var vist rigtigt, tænkte hun men det var som om, der var sket et eller andet med hendes forhold til de tidsler. “De må ikke brede sig” sagde hun med en undertrykt gysen i stemmen.

“Men nu ved jeg, hvad jeg vil skrive om i min bog”, sagde hun. “Det skal være et storslået eventyr om en pige, der rejser imellem dimensioner og bliver udsat for en masse prøvelser.” “Hun skal igennem en masse udfordringer og udvikle sig, så hun bliver klogere på sig selv og livet”, fortsatte hun med begejstring i stemmen. Han lyttede interesseret, som hun havde opdraget ham til igennem årene og mumlede et anderkendende hmmm, de rigtige steder. “Ikke dumt, ikke dumt” sagde han, imens han pillede kronbladene fra en lilla blomst ud af hendes hår. Hun ænsede ham ikke. Hun var allerede igang med at skrive en forlagskontrakt inde i sit hovede og forberede, hvad hun skulle sige i sin takketale, når hun skulle på podiet og modtage fremtidige bogpriser. Hun glædede sig til i morgen, hvor hun skulle igang med at forberede karakterer, plots, begivenheder, tid og verdener. En fantasyroman og ikke sådan en kedelig krimi, hvor hun altid gættede mordene nærmest inden morderen selv vidste, at han eller hun var morder.

Men nu var klokken blevet mange og hun havde jo allerede sovet på sofaen, så hun måtte hellere gå i seng. Da hun gik forbi khälervasen med de friske hyacinter i, syntes hun, der sammen med den dejlige blomsterduft var en bilugt af gammel kloak og prut. Hun rystede lidt på hovedet og mumlede Alte blume, det er da ikke så tosset endda og gik i seng.

60

Han havde levet på værtshusene lige så længe, han kunne huske. Som en lille dreng, havde han siddet i hjørnet og ventet på, hans mor var klar til at tage ham med hjem. Nogle gange var hun ved at glemme ham. Men han havde altid holdt et vågent øje med hende, så når hun endelig rejste sig og usikkert og slingrende vandrede ud af værtshuset, løb han med.

Han havde udviklet de fineste strategier til at passe på både hende og ham selv i årernes løb. Hans barndomshjem var indelukket, snusket og lugtede altid lidt af tis og røg. Men han havde vænnet sig til lugten og den havde vel fulgt ham op igennem livet. Nogle gange slæbte mor fremmede mænd med hjem og han måtte vente i opgangen, til de gik igen. Men så virkede mor lidt gladere bagefter og kunne købe vingummibamser og cola til ham. Men kun en enkelt cola og en af de der små Hariboposer med vingummibamser, for der skulle også være penge til huslejen og mad.

Som ung røg han altid ud i slagsmål og ofte med en tur i detentionen til følge. Han lærte sig, at tjene penge på sine voldelige tendenser. Han blev bokser og fik sin egen manager med berømmelse, penge og kvinder. Kvinderne var ren adspredelse og når han havde hygget sig med dem og banket dem til blods, kastede han sig over den næste. Han viste ikke rigtig, hvad han ellers skulle stille op med dem. Sådan gik der mange årtier, indtil der ikke var flere kvinder, der ville have ham til at kaste sig over dem. Mest

fordi hans livsstil gjorde ham mere og mere utiltrækkende og pengene forsvandt på beverdingerne i byens snuskede hjørner.

Han levede på knejper og snuskede værtshuse, hvor de fleste af hans penge blev drukket og røget op og satte sig alvorlige spor på kroppen. Så til sidst fik han heller ikke flere kontrakter for i de sidste mange år, havde han tabt alle sine kampe pga. kroppens forfald. Det ærgrede ham lidt, at han ikke havde passet lidt bedre på sig selv. Men han havde aldrig rigtig lært det, så han vidste ikke helt, hvilke faresignaler, der havde været på hans vej.

Siden barndommen, havde han haft et besværligt sind. Det havde han lærerens bekymrede ord på. De vidste godt, han kom fra fattige kår men brugte ikke megen tid på at undersøge hjemmets kvalitet og hans mors forældre. Da han havde haft mange domstiltale og en straffeattest, der var længere end en jødisk bederulle, havde han opgivet rehabilitering for længst. Allerede inden han kom ud af sin barndom, havde han opgivet at bede andre voksne om hjælp. For han anede ikke, hvordan man gjorde. De få gange, han havde forsøgt at tale om, hvordan han havde det, var det blevet slået hen med et, det skal nok gå alt sammen og om ikke så længe, kan du flytte hjemmefra.

Men en dag skete det uundgåelige. Kroppen sagde for alvor stop over så mange års forsømmelse og benene knækkede sammen under ham. Han faldt om midt på vejen. Det havde han sådan set gjort mange gange før og velmenende medborgere, havde styrtet ham til undsætning og hjælp. Ofte havde han fået dem fejet til side og hans udseende og lugt indbød bestemt ikke til hjælp og omsorg. Så de var lettet gået derfra igen. Han valgte ikke at vaske eller soignere sig for dybest set, ville han gerne forfalde i fred. Det var bare svært i en større by, hvor der var andre mennesker end ham selv på gader og stræder. Ind imellem var han blevet kørt på den sociale skadestue eller psykiatrisk afdeling, når han blev lige lovlig for utryk til at have til og rende i de pæne gågader. Men han blev hurtigt udskrevet igen med en pæn recept på antabus, han aldrig indløste.

Denne gang var der alligevel noget andet, der gjorde, at han tillod de velmenende medborgere, at komme ham til undsætning. Han kunne godt se, deres undertrykte væmmelse, men man var vel et ordentligt menneske, der ønskede at hjælpe en ældre og svagere borger trods alt? Hans ben, var totalt kollapsede og han kunne ikke mærke dem mere.

Ambulancen blev tilkaldt og med eder og forbandelser, blev han spændt fast på en bære og kørt på skadestuen.

Lægen var nødt til at få sygeplejersken til at give ham en beroligende sprøjte, inden han ville i nærheden af ham. Han havde lige skiftet kittel og orkede ikke at blive spyttet eller kastet op på igen. Han undersøgte ham så godt han kunne og konkluderede at mangel på mange års sundhedstjek havde sat sine spor. Han havde højst sandsynligt mange små blodpropper i benene, der var vandret rundt og slutteligt fået ham til at kollapse. Fra fødderne og langt op på skinnebenene var begge ben blåligsorte af for dårligt blodomløb og det kunne udvikle sig til blodforgiftning, hvis der ikke hurtigt blev sat noget igang. Han fik en sprøjte med noget blodfortyndende medicin og en stærk B-vitamin indsprøjtning samt en formaning om, at skifte livsstil, hvis han ville blive meget ældre. For treds år er jo ingen alder nu til dags og en sund sjæl i et sundt legeme kunne blive næsten 90 eller derover.

De var også nød til at tale om, hvad de nu skulle stille op med ham. Eftersom han formentlig var blevet ude af stand til at kunne stå og gå på sine ben, så kunne de jo ikke bare lukke ham tilbage på gaden.

Et team af socialpsykiatriske medarbejdere blev tilkaldt og der blev hurtigt fundet en sengeplads til ham på et specialplejehjem for aktive misbrugere. Her ville passe godt ind og få sin egen lejlighed. Han blev installeret i en smart sygeseng, som kunne hæves og sænkes. Et lille rullebord, hvor han kunne have sine cigaretter, vingummibamser og cola. Et stort tv, som han kunne se Olsenbanden på blev installeret og prydede rummet. Han havde ikke set meget tv i sit liv, men Olsenbanden havde altid været hans

ynglingsunderholdning, når lejligheden bød sig hos en varm dame eller hos sin hedengangne mor, når hun var til at holde ud at være sammen med. Så kunne han lukke virkelighedens støj ude og underholde sig med Egon, Benny og Kjeld.

Han nægtede at komme i bad og de søde social og sundhedsassistenter, havde fået pålagt, at det var hans eget valg men de skulle skifte forbindingerne på begge ben to gange om dagen. Når benene så pænere ud, ville bandagisten komme og tage mål til støttestrømper op til knæene. Han hadede de søde social og sundhedsassistenter, der altid var inde ved ham i hold af to. Med påklistrede og trætte professionelle smil, anviste de ham i, hvordan han skulle trilles rundt, når han skulle have skiftet voksenble og bandager. Det gjorde ondt og han brød sig ikke om at blive rørt ved på den måde. Desuden stod de altid i vejen foran Olsenbanden og han måtte råbe af dem, at de skulle få deres fede røv væk fra fjernsynet. Men de havde hans smøger, vingummier og colaer. Så han fandt hurtigt ud af, at han måtte samarbejde med dem ellers sanktionerede de ham bare.

Han groede mere skidt på kroppen, end han allerede havde, da han kom på specialplejehjemmet for aktive misbrugere. De søde social og sundhedsassistenter, motiverede ham heller ikke særligt meget til at komme i bad og lod til at have det fint med, at han groede til i skidt. Neglene var sorte på både hænder og fødder, hvilket var et problem for de søde social og sundhedsassistenter, for nu havde han et våben, han kunne bruge. Han fik krattet en til blods og i sin fortvivlelse, så han at de to assistenter forlod ham med en beskidt ble halvåbnet og en bandage, der kløede fordi den ikke var sat færdigt på. Han råbte og skreg på dem om at komme tilbage men først da den mandlige nattevagt kom, fik han ren ble på. Han bandede og sagde, de havde svigtet ham. Nattevagten sagde, at de havde med lynets hast måtte forlade specialplejehjemmet for aktive misbrugere, da den søde social og sundhedsassistent, han havde krattet til blods, skulle have en stivkrampevaccine og tjekkes for hepatitis. Han var ligeglad og mente egentlig ikke den søde social og sundhedsassistent havde været særlig sød,

da hun skulle dreje ham rundt for han havde lagt så længe i den seng, at hans knogler værkede og alt gjorde ondt på ham, når de moslede med ham.

Han vidste ikke hvor længe, han havde været på specialplejehjemmet for aktive misbrugere, for han var holdt op med at tælle. Det eneste han talte, var hvor mange smøger og vingummibamser, de søde social og sundhedsassistenter, havde med til ham.

Den dag, hun pludselig stod i hans lejlighed på specialplejehjemmet for aktive misbrugere, følte han, at livet alligevel var startet lidt på ny. Han havde aldrig set hende før. Hun var også en af de søde social og sundhedsassistenter, der skulle hjælpe ham. Men hans vilde og skeptiske øjne slappede lidt af, da hun kom ind af døren med cigaretter og cola. De var vel jævndrene. Hendes stemme bar også præg af for mange cigaretter. Hendes krop var for stor til hendes tøj og instinktivt udstrålede den, at den havde indtaget sin mængde af øl og vin igennem tiden. Men vigtigst af alt, hun kunne tale hans sprog. Når han skældte hende ud, svarede hun på tiltale, at han skulle styre sig sådan en gammel drukkenbolt. Hun havde altid en af de unge usikre søde social og sundhedsassistenter med, som hun hersede rundt med imens de sendte både hende og ham skræmte blikke, når de var vidne til sproglomsterne imellem dem. Hun slukkede altid for Olsenbanden og tillod endda at lufte værelset ud vel vidende, at det ville sætte hans temperament i brand.

Men hun havde magten og stillede sig i behørig afstand med cigaretterne, vingummibamserne og colaen og ventede på, han stilnede af. “Er du færdig, dit gamle røvhul”, kunne hun finde på at sige med sin hæse beverdings stemme og det fik ham til at tie stille og falde til ro.

Hun kunne skifte bandager, klippe negle og barbere ham lidt uden at blive spyttet på. Men tænderne, dem der var tilbage, gad han ikke at have børstet. Hun var ligeglad, sagde hun, for han skulle ikke regne med, hun gad at snave med de sure gamle pløkker. Det mente han nu, var ok, så længe det var hende, der kom ind til ham, når hun var på arbejde. Han følte sig lettet

og glad, når hun var der og de kunne tale det samme sprog, uden at hun skældte ham ud, når han kaldte hende en gammel luder. Så sagde hun bare, årh hold din kæft din gamle dranker. Hvis du vil se Olsenbanden, må du hellere passe lidt på også smilede de lidt indforstået til hinanden. Inden hun gik ud, havde hun lagt lidt ekstra smøger, vingummibamser og cola end det tilladte på rullebordet ved sengen. Fået sat sengen i en behagelig stilling til ham og sat Olsenbanden på. Hun fik ham til at føle sig som en konge på specialplejehjemmet for aktive misbrugere.

65

Svusj svusj sagde det, når hundesnoren rørte ved de grønne korn, der stod knejsende mod den næsten skyfri blå himmel.

Hun mærkede sin puls og et løft i hendes ellers gennemsnitlige lave humør. En glæde sprang over hendes læbe og de normalt uinspirerende triste øjne sprang i liv, når hun lod dem vandre ud over det fløjlsbløde grønne hav af knejsende rugkorn.

Selv den gamle sorte hund, der osede af slid og aldrende stive bagben løb logrende rundt i kornet. Hun kiggede på den og tænkte, de egentligt mindede lidt om hinanden. Han var en trofast men let misforstået hund, der ofte var blevet irretesat fordi han larmede og gøede, når han ville ud. Hun mente ikke selv, hun larmede og gøede, når hun ville ud men hun følte nogen gange, når hende og hendes mand var til sociale arrangementer, at der blev talt hen over hovedet på hende. Hendes gamle sorte hund, havde lært at lægge sig i et hjørne med store våde hundeøjne og bede hende om tilgivelse, hvis hun en sjælden gang ikke var tilfreds med den. Nu var øjnene efterhånden blevet mælkehvide og han hørte heller ikke så godt efter mere.

Når hendes mand havde sat hende på plads foran familie eller venner og i et venligt nedladende tonefald fortalt hende, at det ikke var korrekt, det hun sagde, havde hun sendt ham et såret blik, som han aldrig fangede, da hans

opmærksomhed hurtigt var rettet mod mere spændende fællesskaber. Så havde hun hurtigt tømt sit vinglas og hvis det var muligt bedt om et glas mere og forføjet sig ud af syne. Mange gange ud i parker og haver, hvor hun kunne kommunikere med planterne. For hun kunne tale med dem og derfor var hun igennem årene blevet mere stille og ladet ordene hvile i det skjulte. I stedet var hun begyndt at kommunikere med planterne.

Ikke med ord som menneskene kender. Det var mere en tilstand af transformation over til planternes rige og de tog altid godt imod hende og hun følte sig tryk med dem. Når der kom besøgende eller forretningsforbindelser i hjemmet, blev det altid anderkendt og nævnt, at planterne i huset strålede om kap med fruens skønhed. Hendes mand havde altid rost hendes grønne fingre til skyerne overfor sine forbindelser for efterfølgende at forlade hende og hendes spirende stolthed over sine kompetencer til sig selv. Han havde jo vigtigere ting at tage sig til.

Da hun følte sig ensom og børnene var ved at være flyvefærdige, blev de enige om, at de ville anskaffe sig en hund. Det var vel snart ti år siden. De ville ikke starte en ny hundehvalp op nu, da de var kommet op i alderen. Så de var kørt ud på hundeinternatet, hvor den sorte hund lå i et bur med sørgmodige øjne og stirrede på hende. Hendes mand havde øje for en glad og køn hund i cremefarvede nuancer i et andet bur og hans forbavselse og irritation var stor, da hun valgte den sorte hund.

Den engagerede unge pige, der skulle hjælpe dem på internettet fortalte, at den sorte hund, havde været der længe og sorte hunde ofte blev fravalgt pga. deres farve. Der gik en teori i internatkredse om, at det var et levn fra gamle dage, hvor ikke bare sorte katte men også sorte hunde var i forbindelse med det onde. Men hun var ligeglad. På en eller anden sær facon, havde den sorte hund fortalt hende sørgmodigt imens hun kiggede på den, at den allerede elskede hende og nok skulle passe godt på hende. Den fortalte, at den havde følt sig enormt misforstået, der hvor den boede før og havde udviklet en enorm trang til at ville gå, når den skulle ud. Ikke for at

genere nogen men for at vise, den glædede sig til kvalitetstid med sin ejer. Desværre blev den ofte mistolket fordi den gøede aggressivt og gjorde den tidligere families små børn utrygge ved sig. Derfor var den endt på internatet og den havde kigget trist efter de søde børn og familien, da de kørte deres vej uden den. Der var ingen tvivl i hendes sind. Den hund ville hun have, koste hvad det koste ville.

Hendes mand mumlede et eller andet undrende over, at den jo ikke passede til interiøret hverken i bilen eller stuen og den var tilmed grim. Men hun var ligeglad og var for mange år siden stoppet med at høre rigtig efter, for han havde alligevel aldrig rigtig noget pænt at sige. Så hvorfor bruge sin tid på at lytte, når man kunne tale med planterne og nu havde hun fundet ud af, at hun også kunne tale med den sorte hund.

Han betalte for hunden og den løb gøende med ud til bilen, hvor den lige skulle indvie bagsædet i al sin iver med en lille klat opkast, inden de kørte. Hun havde heldigvis altid vådservietter i sin taske og tørrede klatten op og ignorerede mandens irritation over, at der nu ville være et evigt minde af en plet på det lyse lædersæde. Hun var for første gang siden hendes børn boede hjemme lykkelig og en varme sneg sig rundt i kroppen, når hun drejede hovedet og kiggede på den sorte hund. Dens store brune øjne veg ikke fra hende under hele køreturen og hun vidste de var et match.

Den flyttede også ind i deres dobbeltseng men heldigvis havde huset så mange værelser, at hendes mand snildt kunne indrette sig et andet sted. Hvilket han modstræbende gjorde for hunde i sengen, var bestemt ikke hans kop te. De affandt sig alle tre med rollefordelingerne og en ligeværdig stille respekt omend den sorte hund og manden aldrig rigtig blev et match. Men den matchede heller ikke de lyse cremefarvede møblement og hendes mand havde gået usædvanligt meget op i stilrenhed og designermøbler. Selv hendes planter i vinduerne skulle matche resten af indretningen. Hvis de ikke gjorde det, forsvandt planterne på mystisk vis. Hun havde for længst accepteret det og købte nu kun matchende planter, der var sarte i farverne.

Nu gik hun her i det fløjlsbløde grønne hav af svejende rug med sin sorte hund og humøret var løftet en kende, som det altid blev, når de gik her. Hun havde parkeret sin lille topersoners egoistsportsvogn på en parkeringsplads og taget den sorte hund med ud, hvor de gik i det sædvanlige sprøjtespor, for de ville bestemt ikke gå det smukke korn ned, der svejede så smukt her i forsommerens sol. Den grønne farve fra rugmarken banede sig vej ind i hendes øjne og rensede dem fra sarte cremefarver. Hendes ynglingsfarve lige fra hun var en lille pige, havde altid været grøn og hun elskede grønne planter. Men på en sær facon blev selv planterne i hendes stue mere og mere cremefarvet. Hun havde igennem årene udviklet en aversion mod cremefarve, så hun var holdt op med at spise desserter med creme og fløde, for det fremprovokerede altid refluxfølelse, der kunne risikere at komme ud af kontrol.

Sprøjtesporet var ujævnt, hvilket var det eneste der irriterede hende lidt i rugmarken, der ellers stod så ordnet og fint. Den helt vilde natur havde ikke rigtigt sagt hende noget i mange år. Hun mærkede et lille stik af sorg i hjertet ved en erindring om, at hendes søn med hånlig stemme nærmest havde spyttet ud, da hun glædesstrålende fortalte om rugmarken, hun havde fundet, at marker var kultur og ikke natur og hvorfor hun ikke gik i skoven med den støvede sorte hund? Men der var så mange insekter i skoven og myrer på skovstierne. Myrer skulle man holde sig fra, for de kravlede op på de bare ben, hvis man stod for længe og det kunne blive meget ubehageligt. Hun var mere til den ordnede natur end den vilde natur og sådan var det.

Hun slap den sorte hund fri og smilede lidt, da den med hoppende ører gjorde det hunde er bedst til i en rugmark nemlig glædestrålende og fri hoppe rundt i kornet og nyde livet. Hun gik fordybet i tanker videre og lod hænderne kæle for det fløjlsbløde rug, imens hun gik. Hun fornemmede at de små stængler nød hende og den sorte hunds selskab og det var her, hun besluttede, at hun ville være en plante. Den sorte hund, havde fortalt hende, at den alligevel snart skulle over regnbuen og at den var ok med det, for hun havde jo givet den sin ubetingede kærlighed. Når den var væk, vidste hun

ikke rigtig, hvad hun skulle bruge det cremefarvede møblement til og det store hus, som hun alligevel altid fór vild i. Havde hendes mand ikke også altid sagt, hun havde grønne fingre?

Så jo, hun ville transformeres om til en plante. Hun var træt af at være menneske og det var begyndt at kede hende. Desuden var hun jo ikke et lille års-kid længere og havde været menneske alt for længe.

Så hun gjorde noget, som egentligt var temmelig uhørt for hende. Hun trådte væk fra sprøjtesporet og ind i rugmarken. Først gik hun forsigtigt, for hun var bange for at knække de fine planter. Forbavselsen var stor, da hun så, at de bare rejste sig igen, når hun gik på dem. Hun slap lidt af sin velpudsede forsigtighed og trådte igennem og gik og gik efter den sorte hund.

Det var som om den sorte hund ledte hende længere og længere ind i rugmarken til sprøjtesporerne ophørte med at være der og der kun var et hav af svajende grøn fløjsblød rugmark. På et tidspunkt stoppede han og kiggede på hende med de efterhånden mælkehvide øjne. Hun satte sig ned og gav sig til at vente på sin transformation. Den kom hurtigere end forventet og hun fornemmede, hun blev strukket ud, svejede i kollektiv takt med de andre fløjsbløde grønne rugplanter og nød sin nye frihed.

Den sorte hund lettede ben og gødede hende med lidt gul tis. Hun sendte den en taknemmelig tanke, for nyplantede planter har altid brug for lidt gødning. Hun sendte den endnu en venlig tanke, da den løb ud mod regnbuen i det fjerne og ønskede den en god rejse.

Da var det, det slog hende, at alle de fine rugplanter med deres smukke opretstående lange strå, der gemte på de fineste korn, der sad som fletninger på sirlige rækker jo ville gå fra grøn til gulbrun i løbet af sommeren. I sensommeren ville mejetærskeren kvase dem alle sammen sammen til dyrefoder og de ville ende som gødning på nye marker. Hun sukkede lidt og

svajede lykkeligt i takt med sine nye artsfæller og tænkte, at det måtte være meningen med livets cyklus.

70

Hun kunne ikke huske, hvornår hun var holdt op med at tale. Der var alligevel ingen der hørte efter og måske hørte hun heller ikke selv efter. Hverken de talende eller stumme, havde hendes interesse mere. Folk havde vænnet sig til hendes tavshed og hun var blevet lettere transparent.

Det passede hende sådan set fint nok, for så behøvede hun ikke at forholde sig til støjen af ord.

Ekkoer af tidligere tiders ord, dansede stadig i den del af hjernen, hvor ord var aktive. Men hun tog sig ikke af dem mere og lod dem larme uden betydning.

Nogle gange bevægede hendes mund sig og der kom nogle lyde ud men hun forstod ikke rigtig, hvor de kom fra. For det meste blev hun lidt forskrækket, når stilheden blev brudt af lydene men hun faldt hurtigt tilbage i sin ordløse verden og glemte, hun var blevet forskrækket.

Hun oplevede verdenen anderledes end andre men det betød ikke rigtig noget for hende. Desuden vidste hun det heller ikke selv.

De fleste af hendes dage gik med at kigge ud af vinduet i det fremmede rum med genkendelige billeder og potteplanter. Hun fornemmede rummets stilstand og det som andre ikke vidste var, at hun kunne se sine potteplanter

gro. Hun kunne se de små fine planter nogen nogle gange kom med gro sig fine og store. Andre gange så hun dem hensesygne en langsom tør død, når der gik for lang tid imellem de blev vandet. Hun vandede dem ikke selv men observerede kun deres klamren sig til livet bare for at give slip.

For det meste sad hun med ansigtet ud mod vinduet og den vej, der førte op til en fremmed larmende parkeringsplads. Hun kunne ikke tælle bilerne, der i en uafbrudt strøm kørte til og fra parkeringspladsen. Hun havde glemt ordene og tal er også ord, når de skal siges. Så hun sad der og kiggede ud af vinduet og fornemmede tidens stilstand. Hun ventede, men hun havde glemt, hvad hun ventede på.

Nogle gange bankede det på hendes dør og der kom en eller to personer ind. For det meste for at hive i hende og skubbe rundt med hende. Uden hun anede det, lå hun pludselig i en seng eller fik stukket en ske med noget mad i munden. Personerne uden navne var altid smilende og venlige. Hun følte, hun havde set dem før men vidste ikke rigtig hvor.

Når personerne rodede med hende og fik hende vendt og drejet, så hun ind imellem glimt af billeder. Billeder af mennesker, huse, malerier der hang ulastelige og støvede på hendes vægge. Billeder der ufortalt vidnede om en anden tid af levet liv. Hun ville gerne spørge, hvem der var på billederne men hun havde glemt ordene og så snart hun var blevet vendt og drejet, havde hun glemt, hvad hun ville spørge om.

Nogle gange kom der nogle andre mennesker. De talte meget med ord hun ikke kunne gengælde og med en insisteren om øjenkontakt og små klem på hånden. Det føltes fremmed og velkendt på en gang og hun blev altid lidt forvirret. Men alligevel nysgerrig og tryk, for der var noget instinktivt velkendt ved de mennesker fremfor dem, der vendte og drejede hende. Men hun havde glemt ordene og hun var også blevet transparent for omverdenen i sin ordløse tilstedeværelse. På en sær facon, var det rart, når de mennesker kom og hendes fornemmelse af at være transparent forsvandt for en kort bemærkning. Men hun havde glemt, hvordan man bemærkede noget og lod

det bare ske. Og pludselig var menneskene væk igen. Så sad hun med en fornemmelse af, at der var sket et eller andet særligt men hun vidste ikke, hvad det var. For hun havde glemt, hvordan man satte ord på fornemmelser og fornemmelserne kom og gik hele tiden, uden hun vidste hvorfor.

Men ind imellem når menneskene kom og insisterede på klem og øjenkontakt, kunne der ske det, at ordene trådte frem i hjernen fra deres hullede skjul. Men kun når hun hørte rytmiske lyde fra en fjern tid. Så begyndte hendes krop at rokke frem og tilbage. Hun fornemmede den og blev overrasket over, at det måske alligevel var hendes krop, der sad stor og tung i stolen med hjul. Hun knejsede og rettede sig lidt op. Fødder og hænder begyndte at bevæge sig i 4 takter og hendes mund begyndte at forme ord. Ord der ikke kunne siges men ord, der kunne komme ud i en rytmisk takt.

I sådanne situationer, der opstod når livets stilstand blev brudt af smilende mennekser og rytmiske ord, fik det til at boble som champagne helt nede fra den mindste tå og helt ud i hårrødderne. Men hun havde glemt hvad champagne var og glæden ved at sætte et langstilket champagneglas til læberne. Alligevel boblede det i hele kroppen og den begyndte at rokke frem og tilbage imens ordene fløj ud af munden på hende i takt med musikken på menneskets mobiltelefon og den rytmiske spejling fra personen overfor.

Hun følte sig fri og bevægelig i de situationer. Her kunne hun fornemme at den tunge krop gik i opløsning og boblerne steg til vejrs som små glade luftbobler, der havde været lukke væk alt for længe. Hun følte, der var noget inde i den tunge krop, der blev frigivet. Et væsen af en slags. Men hun havde glemt ordet væsen og anede intet om sjæle eller personlighedsstruktur, neuropsykologi og kognitiv formåen. Hun boblede bare ud fra den tunge krop, der havde åbnet op og tillod boblerne at stige til vejrs. Hun følte en frihed og hun sang med ord, der var glemte og

uformelige på hendes læber. Hendes øjne fik liv og gnister og det væsen inde i hende udfyldte alle hullerne i den slidte hjerne.

Når rytmerne og musikken stoppede igen, mærkede hun fornemmelsen som fra en rutchebane, når boblerne faldt tilbage i den tunge krop, der var blevet stille og igen synkroniserede med livets stilstand. Hun fornemmede en udmattethed og ofte herefter mærkede hun varmen og den sære trygge duft af det andet menneske, der lovede snart at komme igen. Men hun havde glemt ordene og hun havde glemt at tælle dagene. For tal er også ord, der bliver til fyld i sindets madras kun afbrudt af smilende mennesker, der vendte og drejede hende og venligt fortalte hende, hvad hun skulle, med ord, hun ikke kunne begribe.

Så sad hun der igen og væsenet kravlede tilbage til den bagerste del af den hullede og slidte hjerne. Her ventede det til næste gang rytmen vækkede det og boblerne kunne blive frigivet. Udenfor kørte bilerne stadig i en uendelighed til og fra parkeringspladsen. Hun ænsede dem og bevægelserne. Hun så farverne på bilerne men noterede sig ikke at de var forskellige. For hun havde glemt hvordan man sagde farvernes ord og hun var transparent, så farverne gik bare igennem hende.

Ind imellem fik hun et glimt af de tunge grønne gardiner, der omkransede vinduet ud til parkeringspladsen. Hun så de hang tungt helt ned til gulvet med ulastelige folder. En mørkegrøn baggrundsfarve med en lysere grøn nærmest gult mønster af blomster. Men hun kunne ikke fortælle, at det var gardiner med to grønne nuancer, for hun havde glemt ordene. Hun kunne heller ikke fortælle nogen, om hun kunne lide gardinerne eller ej, for hun var blevet transparent og andre bestemte, hvad hun kunne lide eller ej. Men det var ok, for når man er transparent, går alt igennem een og hun behøvede ikke forholde sig til noget. Det var på en sær facon en lettelse men også en følelse af alenehed i den tunge krop med den ødelagte hjerne.

Hun lukkede øjnene og mærkede et tæppe komme over sig. Væsenet inde i den hullede hjerne vågnede. Den smilede og hun så billederne af den. Hun

følte en lethed og glæde, da den dansede over en græseng med fine farvestrålende blomster og små insekters akkompagnement. Hun var hjemme.

Han satte sig træt og lidt tungt i stolen. Den gamle brune læderstol med patina, havde stået der i årevis i stuen ved siden af træbordet og de to sofaer i sammen brune farve. En trepersoners sofa og en topersoners sofa. Sirligt anrettet, så man kunne se fjernsynet fra alle vinkler.

Men efter han var blevet enkemand for et halvt års tid siden, havde sofaerne stået uberørt og støvede hen. Han brugte dem aldrig og det fine mohairtæppe og de vævede dyre pyntepuder lå ulasteligt på deres pladser og falmede i solen. Billeder på væggene og reolerne fra en tid, han næsten havde glemt, gav ekko af børnelatter og glæde. Børnelatteren var for længst døet ud i takt med at børnene voksede op, fik uddannelse og flyttede hjemmefra, som det hører sig til. De fik svigerbørn og børnebørn, der kom på besøg med jævne mellemrum. Men ikke så ofte, som han havde håbet på, da de flyttede hjemmefra og startede deres egne familier op i den anden ende af landet.

Hans kone havde været så opmærksom på at arrangere familiekomsammener og sommerfester for at se dem så meget som muligt. Hun havde været god til at fordele sol og vind lige imellem børnene og deres familier og de kørte oftere til den anden ende af landet for at besøge dem, end de kom og besøgte ham og hans kone. Men de havde også små børn og deres jobs, de skulle passe og de kom da, når de blev inviterede.

Han havde altid forgudet sin kone og passet godt på hende og børnene. Hun havde gået hjemme det meste af børnene barndom og passet hus og have. De havde en klarhed om rollerne, som de ikke behøvede at tale om. Sådan var det bare og det virkede til at fungere godt for dem begge to.

For et par år siden, havde lægerne fundet en knude i hendes bryst ved et rutinetjek. En kræftpakke blev hurtigt sat i værk og hun fik fjernet brystet og kemoterapien, måtte tages i brug pga. metastaserne, der havde bredt sig. Hun havde taget det flot og modigt, syntes han. Des mere syg hun blev, des mere fortvivlet blev han. Det var nogle hårde år, hvor han passede og plejede hende. Han lærte at lave mere avanceret og sundt mad end spejlæg og han forsøgte at holde huset lige så rent, som hun plejede. Men det var en ulige kamp og nullermænd og støv hobede sig op under sofaerne og i hjørner. Nu lå de der, som små støvede beviser på hans ihærdighed, da hans kone blev syg og han måtte passe hende og hendes pligter.

Det havde været helt fint og hun skældte ham aldrig ud, når han kørte kørestolen igennem stuen og ud på terrassen. Her kunne hun få lidt sol og dufte sine roser. Han vidste, at hendes øjne, havde set alle nullermændene men det var som om hendes sygdom gjorde, at andre ting blev vigtige for hende. Hun var mere interesseret i at høre om hans dag og om hvad han tænkte og følte. De fandt en stille fortrolighed, som de ikke havde haft i mange år. Deres samtaler blev dybe og intense og han nød, at høre hende tale. Med sorg i hjertet vidste han godt, at det var et spørgsmål om tid før en ulidelig stilhed, ville brede sig i hjemmet.

Lægerne spåede, hun havde en måned tilbage, da hun gik i sin terminalfase. Hun smilede til ham og sagde, at hun ville dø i deres fælles hjem. Det hjem, som de havde bygget op sammen og deres børn var opvokset i. Alle nyttige hjælpemidler blev installeret og sygeplejersken kom flere gange daglig. Børnene kom hjem og følelsen af liv i huset, vækkede på en sær og melankolsk måde hans glæde.

Han lavede mad og hyggede om dem, imens børnene var optaget af at få mest ud af tiden med deres mor. Det var både hende og dem vel ondt, for hun skulle jo snart ud på sin sidste rejse. Så han fortrak sig ofte til terrassen og roserne, som hun havde passet så flot i alle årene. Han forsøgte at gøre hende kunsten efter og det lykkedes da også næsten at holde dem lige så fint. Ellers slog han græsset og nussede med æbletræerne i baghaven.

Hun fik ikke en måned men en god uges tid til at få sagt farvel til alle. En fin solskinsdag i juli drog hun sit sidste suk og hendes rejse til et andet sted begyndte. De voksne børn og han var ved hendes side hele tiden. Der blev grædt og talt om hende med smukke erindringer og minder. Begravelsen var smuk og hun havde ønsket, at blive begravet i sin kiste, så hun kunne blive næring for de fine planter på gravstedet. De havde efterkommet hendes sidste vilje og kirken var proppet til bristepunktet af familie og venner, der ville sende hende en sidste hilsen. Kirken var pyntet smukt med blomster og kransene lå strøet ud over kirkegulvet og en stor båretbuket prydede den fint udskårne hvide kiste. Hendes ynglinssalme; Se nu stiger solen og andre smukke begravelsessalmer gav genlyd igennem kirken og præstens ord, var smukke med fine anekdoter og fortællinger om et langt og lykkeligt liv som hustru og mor.

Han havde været tapper og ikke grædt under seancen og den efterfølgende kaffe og kage, som hans søster hurtigt havde arrangeret i hans hjem, havde været tung at komme igennem. Folk havde været venlige og bedrøvede og kom med fine kondolencer. Mange havde sågar hjulpet med den efterfølgende oprydning. Men han havde følt sig tom og ensom i al virvaret. Hans børn havde sagt, at de gerne ville blive et par ekstra dage, så han ikke skulle sidde alene. Han var blevet rørt men havde bestemt afslået tilbuddet. De skulle jo passe deres jobs og børnebørnene skulle da i skole. Så dagen efter begravelsen, var de taget hjem.

Det var et halvt år siden. Det havde været en underlig jul og nytår uden hende. Han var kørt over til sit ældste barn, hvor de alle skulle holde jul.

Det var hyggeligt og han nød at være sammen med sine glade og forventningsfulde børnebørn. Nytårsaften havde han holdt for sig selv. Børnene havde tilbudt, at han kunne være hos dem men han orkede ikke at køre så langt igen og de havde jo deres venner, som de plejede at skåle nytåret ind med. Han havde bestilt et stjernes kud og købt en enkelt raket. Han spiste stjernes kuddet foran tvét og måtte have været faldet i søvn, for han vågnede ved telefonens insisterende ringen. Det var hans ældste barnebarn, der ringede for at ønske ham godt nytår. Han blev rørt og glad. Da alle havde haft ringet til ham, gik han i seng og den uberørte raket stod på terrassen og ventede på at blive skudt af.

Næste dag gik han over til naboen, ønskede dem godt nytår og gav naboen ældste søn raketten med en formaning om, at han skulle huske, der skulle være en voksen tilstede og han skulle huske beskyttelsesbrillerne, når han skød den af.

Han havde været træt og trist, siden hun døde. Ja faktisk siden hun fik sin kræftdiagnose. Måske var tristheden endda startet allerede, da børnene flyttede til den anden ende af landet for at skabe deres nye liv der. Trætheden var ikke blevet mindre, som det hele var skredet frem og den ulidelige tomhed, han havde fået oparbejdet i sit system, anede han ikke, hvordan han skulle dulme. Han spiste ikke meget og mest rugbrød med ost og drak kaffe til. Han havde altid drukket meget kaffe men han var klar over, at der blev brygget mindst en kande mere om dagen, end da hans kone levede. Det undrede ham lidt, indtil han opdagede, at nogle gange blev den bare hældt urørt ud, selvom det var lidt spild af kaffe. Han lovede sig selv, at han måtte være mere opmærksom på det fremover. For hans kone ville bestemt ikke have brudt sig om så megen spild af god kaffe. Hun havde været nøjsom og god til at strække madpengene til hele måneden.

Melankolien og trætheden forvandt ikke og tomheden i hans indre blev bare endnu større og gnavede sig godt fast. Især når han kiggede på billederne på væggen. Han besluttede, at han ville tage dem ned. Han rejste sig med lidt

besvær fra den brune læderstol med patina og fandt en tom flyttekasse på loftet. Han pillede først alle billederne fra væggene i hele huset ned. Lagde dem sirligt i kassen og foldede forsigtigt billederne, der stod på reolerne sammen og lagde dem ned til de andre. Det så lidt tomt ud med de bare pletter men han kunne vel vænne sig til det?

Han ville løfte kassen op på loftet igen men den var blevet for tung, så han mindede sig selv om, at han ville bede sin nabo om hjælp i morgen. Han var en venlig og imødekommende mand, der for nyligt var flyttet ind ved siden af med en sød kone og to små mindre børn. Desuden havde han jo foræret hans ældste søn, hans raket, så han var sikkert behjælpelig med flyttekassen i morgen.

Hans øjne faldt på mohairtæppet i sofaen. Det var hendes. Det havde været dyrt og en julegave fra ham for mange år siden. Hun havde passet godt på det og pakket sig ind i det til tv-avisen og aftenskaffen hver aften efter en lang dag. Han tog det op og indånde hendes duft, der stadig kunne anes i tæppet. En tåre vædede det lidt og han tog det med hen i den brune læderstol med patina og foldede det ud over sig selv. Han måtte have været faldet i søvn. Mørket havde rigtig fået fat i stuen, der kun var lyst op af en lille lampe i hjørnet. Han havde glemt at rulle gardinerne for de store vinduer og han blev lidt forskrækket, da han kunne se sig selv i dem. Rummet synedes pludselig stort og fremmed for ham og det rislede lidt ned af ryggen. Han tænkte, at han hellere måtte komme i seng, for det gjorde ondt i hans aldrende ryg, at sidde så længe i den brune læderstol med patina.

Da var det, han så hende i vinduet. Et spejlbillede af hende. Han vidste, det var hende, selvom hun ikke helt lignede sig selv. Han havde aldrig været overtroisk eller for den sag troende men han viste instinktivt, det var hans kone. Han følte en sær varme, der udfyldte tomheden i hans mave. Hun rakte hånden ud og smilede til ham. Han tog den og smilede lykkeligt tilbage til hende.

Han lå med lukkede øjne i det hvide rum med slanger spændt til sin krop, så han knap kunne bevæge sig. Rummets hvidhed blændede ham og derfor valgte han altid, at have lukkede øjne. Både når han var vågen og sov. Men måske mest fordi, han ikke orkede at blive konfronteret med det uundgåelige.

Det meste af dagen var han overladt til sin egen venten. En venten på det uendelige, som han endnu havde til gode at forstå. Trods et liv med nysgerrighed og eventyr, var han ikke sikker på, at han havde lyst til at vide, hvad der ventede ham nu.

På en måde følte han sig ensom i fraværet af besøg. Men på den anden side, så mærkede han irritationen under overfladen, når han endelig fik besøg. Besøgene var sjældne og korte men indebar altid velduftende og farvestrålende blomster, der brød hvidheden og bekymrede blikke tilsat beroligende ord, han ikke gad høre betydningen af. Han ville helst være fri for noget af det og bare ligge her i det hvide rum. Rummet der var så hvidt, at alt uden farve forsvandt i det. Han kunne holde øjnene lukkede og deres blikke ude men ordene og den kvalmende søde duft af blomsterne, skar ind i hans sjæl, der skreg at de skulle lade ham være i fred. Han var alligevel bange for at dø alene. Kroppen blev langsomt spist og lungerne kunne snart ikke følge med mere. Så han følte en fortvivlelse snige sig ind i hans

system. Den lænkede ham til hans sygeseng og slangerne, der holdt hans krop i live.

Han kunne mærke på sine hænder, at de var rynkede og nærmest skeletagtigt papirstynde kun pyntet med små brune leverpletter og de blå årer. Det var ofte svært for sygeplejersken at finde en frisk åre, at stikke i, når hun skulle tage de evindelige blodprøver og han kom tit mod sin vilje til at vrisse af hende. Men hun gengældte altid hans vrissen med et professionelt beroligende svar. Hvis han havde åbnet øjnene, ville han sikkert kunne se hendes medlidende blik. Så han holdt dem lukkede for så var de fri for at gøre det for ham, når sjælen havde forladt dets hylster, tænkte han.

Der var ingen spejl i rummet og han ønskede heller ikke at konfronteres med sit eget forfald. Så spejle ville bare være et unødvendigt fyld i hans tilstand.

Hans hjerne var skarp som en ung mands men hans krop var i en forfærdelig tilstand af for mange år med rygning, god mad og tegn fra et levet liv. Han vidste ikke, om han skulle grine eller græde over det paradoks, at hans hjerne ikke ville kunne leve videre uden hans krop. Man kunne måske sætte den til en computer og grave den rådnende krop ned, tænkte han. Måske han skulle melde sig til sådan et fremtidseksperiment? Men måske var udviklingen slet ikke så langt endnu. Han vidste det ikke og det var mange år siden, han var holdt op med at følge med.

Det var som om, at tiden i det kridhvite rum gik i stå og nat blev til dag uden han vidste, hvor længe han havde ligget der eller hvor længe, han skulle blive der. Han var selv forbavset over, hvor god han var til at holde øjnene lukkede. Det eneste minus var, at hans andre sanser blev ekstra stimuleret af hans mangel på synssans. Så han udviklede en hørelse, smag og lugtesans udover det sædvanlige.

Han kunne høre, hvad lægerne og sygeplejerskerne talte om på de andre stuer og han begyndte at genkende dem på deres parfumer eller sæber, der tillod sig at kravle frem af afsprøjtningens hårde lugt. Han tænkte ved sig selv, at skulle et spild af talent, der snart forsvandt sammen med ham med de veludviklede sanser, han havde fået. Men der var ikke noget at gøre. Hans tid i evigheden nærmede sig.

Han lærte også at lytte til stemmerne og fodtrinene, når han fik gæster og han kunne skelne de forskellige dufte fra de pårørende fra hinanden. Her udviklede han en evne til at lade som om, han sov i en dyb søvn, så de ikke blev der for længe. Det var mest for deres skyld, mente han, så de ikke skulle se på hans forrådnelse og forfald for længe. Men selvom det var svært at indrømme, så følte han også en vis lettelse, når stilheden indtog rummet igen og de velmenende pårørende var gået. Tilbage var bare de velduftende blomster, der generede hans næsebor.

En dag sneg der sig en velkendt og alligevel en fremmed lugt og lyd ind i hvidheden. Han spidsede ører og næseborene udvidede sig, da han fornemmede det anderledes væsen, der havde listet sig ind til ham. Han opdagede, at hans nysgerrighed gjorde, at han fik lyst til at åbne øjnene, da han fornemmede den anden ved hans fodende. Men hans ihærdigelse havde stivet ham af og han holdte øjnene lukkede. Der var ingen blomster eller medlidende ord med den person, der stod ved fodenden af sengen. Han følte en vis lettelse og alligevel en foruroligende fornemmelse af, at der snart skulle ske noget uventet.

“Hej morfar”, hørte han en ung persons stemme sige og han var lige ved at åbne øjnene. Hjertet galoperede afsted af lykke og han opdagede, at han havde savnet stemmen fra sit barnebarn. Han ville gerne åbne øjnene og se på sit barnebarn. Men han havde lagt der uden at kunne tælle dagene med lukkede øjne så længe, at han var blevet bange for at åbne øjnene og se ud i hvidheden. “Kom” fik han fremstammet og rakte hånden frem. Barnebarnets hånd i hans var så blød og varm, at han druknede sine lukkede

øjne i glædestårer. “Gamle skvat” mumlede han lidt for sig selv og hørte sit barnebarn grinende give ham ret. “Ja, morfar, du er sgu et gammelt skvat” En varm risten fyldte hans gamle krop og han følte sig yngre og mere levende, end han havde gjort længe.

De talte længe om alle de ting, de havde oplevet sammen og den gamle mands hjerne byggede erindringsbilleder på erindringsbilleder, der gav hans stemme liv og varme. “Morfar”, sagde barnebarnet, “kan du huske grantræet?” Det kunne han godt. Han ville begraves under det træ men hans pårørende havde sukket og sagt, der nok var for mange rødder, der skulle graves igennem og det blev både en omkostelig og besværlig affære. Han havde forsøgt at argumentere lidt for sin sag men de var for mange og som alle ved, så har flertallet altid ret og han måtte tie og bøje sig. Så nu var det besluttet at han skulle brændes og der skulle være en urneceremoni. På den måde, havde de et sted at sætte blomsterne. Han havde aldrig været særlig vild med afskårne blomster men det virkede det ikke til, de tog notits af.

“Morfar”, insisterede den unge stemme. “Der står en kørestol udenfor døren.” “Skal jeg ikke hente den også kører vi en tur?” “ Spændingen fløj rundt i den gamle mands krop og en lille alliancekrusning på læben viste barnebarnet, at det var en god ide.

Det var lidt besværligt at komme ud at alle slangeren og vejrtrækningen, der i forvejen var dårlig blev ikke bedre af at blive løsnet fra maskineriet. Men han følte sig fri og i et ungdoms vigør igen. Barnebarnet fik ham hjulpet over i kørestolen og han fornemmede følelsen af at blive trillet ud af hvidheden og ud på de store hospitalsgange. “Morfar”, sagde barnebarnet, “vi er udenfor nu” “Fryser du?” Den gamle mand smilede og hjertet føltes varmt og ungt. “Nej”, sagde han. “Godt” sagde barnebarnet, imens han moslede kørestolen ind i bussen. En yngre mand hjalp ham og roste ham for at ville tage sin gamle bedstefar med på tur. Turen ud til den store skov, var ikke så lang men den gamle mand, havde haft øjnene lukkede så længe, at han ikke turde åbne dem. “Morfar”, sagde barnebarnet “vi tager ud til dit

træ” Den gamle mand smilede og sagde, at “det ville han mægtig gerne men mon kørestolen kunne komme forbi alle de rødder og grene” “Det ved jeg ik”, sagde barnebarnet “men nu prøver vi.” “Men morfar”, sagde han igen, “Vil du ikke have åbnet øjnene og se dit træ” “Jo” svarede den gamle mand, “men først når vi kommer derud for tænk nu, hvis jeg drømmer og du forsvinder, når jeg åbner øjnene.” Barnebarnet smilede og tog sin morfar i den gamle rynkede hånd. Han trykkede på stopknappen og fik aset kørestolen ud af bussen.

De trillede afsted uden at tale på en gammel skovsti ind mod en lysning i skoven. Fuglene kvidrede og der var en summen og liv i skovbunden. Den gamle mand følte sig levende og hans sjæl fløj ved siden af den gamle slidte krop i en lykkerus. Han behøvede ikke at åbne øjnene, for at se skoven eller sit halvstore barnebarn, der stædigt og svedigt skubbede ham fremad mod hans ynglingstræ. Hans sjæl så det hele og den gamle krop, var så trænet i at absorbere, at den så, følte, hørte og smagte på alt, hvad der var omkring dem med hele kroppen. Han var lykkelig og fri.

Endelig kom de ud til lysningen i skoven. Den gamle mand, mente også at barnebarnet trængte til en pause. “Jeg er stærk, morfar”, sagde han. “Det har jeg fra dig” Den gamle mand tog hans hånd og sagde, at “nu ville han åbne øjnene” men han ville gerne holde sit barnebarn i hånden, for det var alligevel mest trygt. Barnebarnet tog sin morfars hånd og stod stille og ventede på, at den gamle mand åbnede øjnene. Det tog lidt tid,. Han havde haft øjnene lukket så længe, at øjnenes muskler var blevet slappe og der var groet lidt gammelmands mos på øjenlågene. Desuden skulle han også vænne sig til lyset lige så forsigtigt. Da han endelig havde fået lirket øjnene lidt op, kunne han til at starte med kun se hvidhed og hjertet faldt som en skuffende klump i hans bryst. Barnebarnet fornemmede hans modløshed og sagde, at “Du må have lidt tålmodighed morfar” “Din hjerne skal lige genkende omgivelserne igen og der er sikkert også lidt mos på den” Den gamle mand grinede lidt og nikkede anderkendende. Uendelig langsomt begyndt det hvide at vige for farver og konturer i omgivelserne. Endelig så

han det igen. Træet. Det var kæmpe stort og det stod helt alene i lysningen midt i den store skov. Dets grene stod ud fra den stærke stamme og knejsede ud og op af. Kronen var enorm og spids og rørte næsten himmelen. Rødderne nåede langt ned i undergrunden og nogle af dem, lå ovenjordisk og rørte næsten kørestolen. Nålene var mørkegrønne og grankoglerne store og frodige. Træet duftede af granskov, muld og frisk mos og den gamle mands lunger fyldtes af den velduftende balsam af liv. Små insekter og forskellige fugle havde bosat sig i træet og et par egerne havde bygget et forråds-kammer i en hulning i stammen.

“Kan du hjælpe mig hen til stammen” spurgte den gamle mand sit barnebarn. “selvfølgelig” svarede han og støttede sin morfar, imens han forsigtig kom op på benene at stå. Uendelig langsomt gik de hen mod den store stamme. Den var smuk i brunlige nuancer og ligeså rynket som den gamle mands hud. Barnebarnet støttede ham ned at sidde. Han fornemmede sine knogler knirke og viste, at han ikke kom op derfra igen. Med vandede mælkehvide blå øjne, kiggede han op på sit barnebarn. “Her vil jeg gerne dø”, sagde han. “Det kan jeg godt forstå”, sagde barnebarnet uden medlidenhed i stemmen men med varme øjne. “Jeg sætter mig her ved siden af dig og passer på dig, til døden har taget dig med” “Tak”, sagde den gamle mand og lænede sig ind mod træet. Han tænkte, at hvis nogen havde set dem der, måtte det have været et særpræget syn. En meget gammel mand på mere end 80 år og en ung knægt knap voksen sidde ved foden af et kæmpe grantræ. Men der var kun dem og skoven lukkede sig om dem. Den gamle mand faldt i søvn med barnebarnets bløde hånd i sin og træets omfavelse af sin krop.

Han fornemmede, at kroppen begyndte at slippe sit tag på knoglerne og han blev lidt forskrækket. Mest fordi han ikke ville skræmme sit barnebarn men han sad bare roligt smilende og ventende. “nå” tænkte den gamle mand, “så er det vist på tide at dø”

Og det gjorde han så imens hans krop gav slip på knoglerne og de jordiske rester blev spist af særprægede småkryb, larver og mider, sad drengen og holdt ham i hånden. Den gamle mand løftede sig mod træet krone og så barnebarnet med hans knoglede hånd i sin. Ind imellem børstede drengen en larve af, der havde forvildet sig over på ham. Den gamle mand smilede oppe fra trækronen og vidste, at alt var godt. Til sidst sad barnebarnet kun med sin morfars knogler fra hænderne i sine. Han lagde dem forsigtigt ned og tænkte, at "det kunne godt være, at det ville være på tide at komme hjem nu" Så han tog en masse nedfaldne grankogler og grene, som han dækkede sin morfars skelet med og kiggede op i grantræets krone. Han fornemmede det smile og vinden susede lidt og fik grenene til at svaje. Han vidste, at det var hans morfar, der var taget afsted. Det var på tide at tage hjem.